

ПРИСЪДА

№ 13

гр. Велико Търново, 18.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети ноември през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА

Членове: КРАСЕН ГЕОРГИЕВ
ДЕСИСЛАВА ЧАЛЪКОВА

при участието на секретаря Атанаска Ст. Иванова

и прокурора Светослав К. Калчев

като разглежда докладваното от КРАСЕН ГЕОРГИЕВ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20244000600125 по описа за 2024 година

въз основа на доказателствата по делото и на основание чл.336 ал.1 т.3 вр. с чл.334 т.2, чл. 337 ал.1 т.1 вр. с чл.334 т.3 и чл.338 вр. с чл.334 т.6 от НПК

ПРИСЪДИ:

ОТМЕНЯ присъда № 260000 от 02.02.2024год., постановена по НОХД № 898/2019год. по описа на Плевенски окръжен съд в частите, с които подсъдимия Мартин Димитров Александров е признат за виновен и осъден за престъпление по чл.159а, ал.2, т.2, алт.1 и т.4, вр. с ал.1, вр. с чл.26, ал.1 от НК и за престъпление по чл.159в от НК, вместо което постановява:

ПРИЗНАВА подсъдимия Мартин Димитров Александров- роден на 01.01.1973год. в гр.Долна Митрополия, живущ в гр.Плевен, българин, български гражданин, със средно образование, женен, неосъждан, ЕГН 7301014104,

ЗА НЕВИНЕН в това, в периода от неустановен ден, от началото на месец юли 2015г. до 31.05.2017г. в гр. Стара Загора, гр.Хасково, гр.Плевен и

гр.Димитровград, при условията на продължавано престъпление, с четири деяния, които осъществяват поотделно състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължаване на предшестващото да е набрал Иванчо Петров Симеонов с ЕГН:8109154026 от гр.Тръстеник, чрез използване на принуда и състояние на зависимост, и да го е транспортирал до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му, както следва:

На неустановена дата през месец юли 2015г. в гр.Стара Загора, да е набрал Иванчо Петров Симеонов от гр.Тръстеник, чрез използване на принуда и състояние на зависимост и да го е транспортирал на същата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му.

На неустановена дата през месец октомври 2015г., в гр.Хасково, да е набрал Иванчо Петров Симеонов от гр.Тръстеник, чрез използване на принуда и състояние на зависимост и да го е транспортирал на същата дата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му.

На неустановена дата през периода от 01.01.2016г. до 31.12.2016г. в гр.Плевен, да е набрал Иванчо Петров Симеонов от гр.Тръстеник, чрез използване на принуда и състояние на зависимост и да го е транспортирал на същата дата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му.

На неустановена дата през периода 01.05.2017г. до 31.05.2017г. в гр.Димитровград, да е набрал Иванчо Петров Симеонов от гр.Тръстеник, чрез използване на принуда и състояние на зависимост и да го е транспортирал на същата дата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му, поради което и на основание чл.304 от НПК го ОПРАВДАВА по обвинението за престъпление по чл. 159а, ал.2, т.2, алт.1 и т.4, вр. с ал.1, вр. с чл.26, ал.1 от НК;

ЗА НЕВИНЕН в това, от неустановен ден на месец юли 2015г. до 24.07.2018г. в с.Славовица, обл.Плевен, да е използвал пострадалия от трафик Иванчо Петров Симеонов от гр.Тръстеник с ЕГН:8109154026 за принудителен труд, като същият да е държан в принудително подчинение независимо от съгласието му, поради което и на основание чл.304 от НПК го ОПРАВДАВА по обвинението за престъпление по чл.159в от НК.

ИЗМЕНЯ присъда № 260000 от 02.02.2024год., постановена по НОХД № 898/2019год. по описа на Плевенски окръжен съд в частта на наложеното наказание на подсъдимия Мартин Димитров Александров за престъпление по чл.213а, ал.3, т.6, вр. с ал.2, т.1, вр. с ал.1, вр. с чл.26, ал.1 от НК и в частта на приложението на чл.23 ал.1 и ал.3 от НК, както следва:

НАМАЛЯВА размера на наложеното на подсъдимия Мартин Димитров Александров наказание лишаване от свобода за престъпление по чл.213а, ал.3, т.6, вр. с ал.2, т.1, вр. с ал.1, вр. с чл.26, ал.1 от НК от десет години лишаване от свобода на седем години лишаване от свобода.

НАМАЛЯВА размера на наложеното на подсъдимия Мартин Димитров Александров на основание чл.23 ал.1 от НК общо наказание лишаване от свобода от десет години лишаване от свобода на седем години лишаване от свобода.

НАМАЛЯВА размера на присъединеното на основание чл.23 ал.3 от НК наказание глоба от тридесет и седем хиляди лева на седем хиляди лева.

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260000 от 02.02.2024год., постановена по НОХД № 898/2019год. по описа на Плевенски окръжен съд в останалите части.

Настоящата присъда може да се обжалва и протестира пред Върховен касационен съд в 15-дневен срок от обявяването ѝ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

МОТИВИ КЪМ ПРИСЪДА ПО ВНОХД № 125/2024г. ПО ОПИСА НА ВЕЛИКОТЪРНОВСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД

Производството е въззивно по глава двадесет и първа от НПК.

Въззивното производство съд е образувано по жалба, подадена от подсъдимия М. Д. А., чрез упълномощения му защитник адв.А. К. от АК-Плевен, против Присъда № 260000 от 02.02.2024год., постановена по НОХД № 898/2019год. по описа на Плевенски окръжен съд.

С обжалваната присъда Плевенският окръжен съд признал подсъдимия М. Д. А. за виновен в това, че:

1. В периода от 13.11.2017г. до 13.03.2018г. в гр.Плевен и в землището на с.Славовица, обл. Плевен, при условията на продължавано престъпление с две деяния, които осъществяват поотделно състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължаване на предшестващото, с цел да принуди О. Т. И., в качеството му на длъжностно лице, във връзка със службата му - управител на „Славовица 2011“ЕООД, да се разпорежи с правото на дружеството да ползва земеделска земя в землището на с.Славовица по чл.37в, ал.3, т.2 от ЗСПЗЗ, а именно имот № 15006, с площ 19.076дка с равностойност на правото - 858.42лв., го заплашил с насилие, като деянието било придружено със заплахи за убийство, както следва :

-На 13.11.2017г. в землището с.Славовица с цел да принуди О. И. го заплашил с убийство;

-На 13.03.2018г. в гр.Плевен с цел да принуди О. И. го заплашил с убийство,

поради което и на основание чл.213а, ал.3, т.6, вр.ал.2, т.1, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1, във вр. с чл. 54 от НК го ОСЪДИЛ на ДЕСЕТ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, при първоначален СТРОГ РЕЖИМ на изтърпяване на наказанието и ГЛОБА в размер СЕДЕМ ХИЛЯДИ ЛЕВА, като на основание чл. 304 от НПК го признал за НЕВИНЕН и го ОПРАВДАВАЛ за това, че на 28.06.2018 г. в землището на с. Славовица с цел да принуди О. Т. И., в качеството му на длъжностно лице, във връзка със службата му - управител на „Славовица 2011“ЕООД, да се разпорежи с правото на дружеството да ползва земеделска земя в землището на с.Славовица по чл.37в, ал.3, т.2 от ЗСПЗЗ, а именно имот № 15006, с площ 19.076дка с равностойност на правото - 858.42 лева повредил имущество - хедер за комбайн „Клаас С 750“, собственост на „Славовица 2011“ЕООД, като повредата е на стойност 743.61 лева.

2. В периода от неустановен ден, от началото на месец юли 2015г. до 31.05.2017г. в гр. Стара Загора, гр.Хасково, гр.Плевен и гр.Д.град, при

условията на продължавано престъпление, с четири деяния, които осъществяват поотделно състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължаване на предшестващото набрал И. П. С. от гр.Тръстеник, чрез използване на принуда и състояние на зависимост, и го транспортирал на до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му, както следва:

На неустановена дата през месец юли 2015г. в гр.Стара Загора набрал И. П. С. от гр.Тръстеник, чрез използване на принуда и състояние на зависимост и го транспортирал на същата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му.

На неустановена дата през месец октомври 2015г., в гр.Хасково набрал И. П. С. от гр.Тръстеник, чрез използване на принуда и състояние на зависимост и го транспортирал на същата дата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му.

На неустановена дата през периода от 01.01.2016г. до 31.12.2016г. в гр.Плевен набрал И. П. С. от гр.Тръстеник, чрез използване на принуда и състояние на зависимост и го транспортирал на същата дата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му.

На неустановена дата през периода 01.05.2017г. до 31.05.2017г. в гр.Д.град набрал И. П. С. от гр.Тръстеник, чрез използване на принуда и състояние на зависимост и го транспортирал на същата дата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му, поради което и на основание чл. 159а, ал.2, т.2, алт.1 и т.4 във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1, във вр. с чл. 54 от НК го ОСЪДИЛ на ШЕСТ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, при първоначален СТРОГ РЕЖИМ на изтърпяване на наказанието и ГЛОБА В РАЗМЕР НА ПЕТНАДЕСЕТ ХИЛЯДИ ЛЕВА.

3. От неустановен ден на месец юли 2015г. до 24.07.2018г. в с.Славовица, обл.Плевен използвал пострадалия от трафик И. П. С. от гр.Тръстеник за принудителен труд, като същият е държан в принудително подчинение независимо от съгласието му, поради което и на основание чл.159в, във вр. с чл. 54 от НК го ОСЪДИЛ на ШЕСТ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, при първоначален СТРОГ РЕЖИМ на изтърпяване на наказанието и ГЛОБА В РАЗМЕР НА ПЕТНАДЕСЕТ ХИЛЯДИ ЛЕВА.

4. На неустановена дата през м.07.2018г. в землището на с.Славовица, обл.Плевен, причинил на И. П. С. с ЕГН: ***** от гр.Тръстеник средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на лява

лакътна кост, което довело до трайно затруднение движението на горен ляв крайник, поради което и на основание чл. 129, ал.2, вр.ал.1, във вр. с чл. 54 от НК ГО ОСЪДИЛ на ТРИ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА при първоначален СТРОГ РЕЖИМ на изтърпяване на наказанието.

5. На 13.03.2018 г. в гр.Плевен, направил опит да принуди Т. О. И. от същия гр. да извърши нещо противно на волята му - да оттегли жалбата си до Окръжна прокуратура - гр.Плевен, като употребил за това заплашване, като опитът останал недовършен, поради независещи от дееца причини, поради което и на основание чл. 143, ал.1, вр.чл.18, ал.1, във вр. с чл. 54 от НК го ОСЪДИЛ на ТРИ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА при първоначален СТРОГ РЕЖИМ на изтърпяване на наказанието.

6. На неустановена дата през м.03.2018г. в с.Славовица, обл.Плевен, се закарнал на С. В. С. от с.с. с убийство и това закарване, би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му, поради което и на основание чл. 144, ал.3, вр.ал.1, във вр. с чл. 54 от НК го ОСЪДИЛ на ТРИ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА при първоначален СТРОГ РЕЖИМ на изтърпяване на наказанието.

На основание чл.23, ал.1 от НК НАЛОЖИЛ на подсъдимия М. Д. А. едно общо, най-тежко наказание от наложените му с присъдата, а именно ДЕСЕТ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА при първоначален СТРОГ РЕЖИМ на изтърпяване на наказанието.

На основание чл. 23, ал. 3 от НК ПРИСЪЕДИНИЛ ИЗЦЯЛО наказанията ГЛОБА, наложени на подсъдимия М. Д. А. в ОБЩ РАЗМЕР ТРИДЕСЕТ И СЕДЕМ ХИЛЯДИ ЛЕВА.

ПРИСПДНАЛ на основание чл. 59 от НК при изпълнение на наказанието лишаване от свобода времето, през което подсъдимият М. Д. А., ЕГН ***** е бил с мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 25.07.2018 г. до 23.01.2019 г. и времето, през което подсъдимият е бил с мярка за неотклонение „домашен арест“, считано от 23.01.2019 г. до 19.11.2019 г.

Постановено е след влизане на присъдата в сила веществените доказателства да се върнат на подсъдимия.

На основание чл.189, ал.3 от НПК, подсъдимият М. Д. А. е осъден да заплати по сметката на ОД на МВР - Плевен направените по време на досъдебното производство разноски по делото в размер на 2884,52 лева.

На основание чл.189, ал.3 от НПК, подсъдимият М. Д. А. е осъден да заплати по сметката на ОС - Плевен направените по време на съдебното следствие разноски в размер на 632,89 лева.

С въззивната жалба на подсъдимия М. А., подадена чрез защитника му адв.А. К., първоинстанционната присъда е обжалвана в осъдителната част с оплакване за допуснати нарушения на материалния закон, съществени процесуални нарушения, необоснованост и явна несправедливост на

наложеното наказание.

Адвокат К. счита, че подсъдимия е признат за виновен и осъден за деяние, което не е извършил.

Иска се въззивният съд да отмени присъдата на Плевенския окръжен съд и да постанови нова, с която да оправдае подсъдимия М. А. или да отмени присъдата и да върне делото на за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

Алтернативно, ако въззивният съд счете, че обвиненията, за които подсъдимия е осъден, са доказани, се иска присъдата да бъде изменена, като се намалят наложените наказания, поради явната им несправедливост, като прекомерно завишени.

Подадено е допълнително писмено изложение към въззивната жалба от М. Д. А., чрез защитника му адвокат А. К., в което са изложени конкретни доводи в подкрепа на оплакванията заявени с въззивната жалба.

Излага се, че прегледът на мотивите на присъдата сочи, че при оценката и анализа на доказателствата ОС-Плевен е допуснал съществени процесуални нарушения довели до грешни фактически изводи, а оттам и до неправилно приложение на материалния закон /незаконосъобразен извод, че изяснените по делото обстоятелства, съставлявали престъпления, за които е повдигнато обвинение на подсъдимия А./. Твърди се, че първоинстанционният съд е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила относно съпоставката и преценка на всички събрани по делото доказателства, тяхната достоверност, безпротиворечивост и обективност, както и относно допустимостта на част от тях, като е основал присъдата си и на такива, които не са събрани по предвидения в НПК ред и с това е нарушил императива на чл.105, ал.2 от НПК. Отделно от това, прегледът на мотивите на присъдата очертавал, че съдът избирателно, възпроизвеждайки частично само свидетелските показания на О. и Т. И., И. С. и В. С. и части от СМЕ, е оставил без коментар същите в друга тяхна част, превратно е изтъквал или изопачил посочените доказателства. Посочва се, че частичното или цялостно игнориране, превратното тълкуване или изопачаване на доказателствата е в разрез с нормата на чл.107, ал.5 от НПК и всякога накърнява процесуалните права на онази страна, която представя или ползва посочения кръг доказателства. Посочва се, че подсъдимият като страна в процеса има право да изисква оценка на всички представени по делото доказателства по правилата очертани от НПК, което не е сторено от първоинстанционният съд и това е опорочило обжалваният съдебен акт, като с гореописаните нарушения са ограничени процесуалните права на подсъдимия, а също е налице и нарушение на материалния закон.

Възразява се, че първоинстанционният съд е подходил едностранчиво и без задълбочена преценка на събраните доказателства, доколкото напълно безкритично е копира/сканирал изцяло обвинителния акт, обявявайки го за „установена фактическа обстановка“. Твърди се, че извършената от ОС

Плевен аналитична дейност е изцяло дистанцирана от изискванията на чл. 13, 14 и 107 от НПК. в резултат на което подсъдимият е бил лишен правото на справедлив процес в съответствие с чл.6 от ЕКЗПЧ. От съдържанието на съдебния акт не се изяснявало кои факти ОС-Плевен намира за установени, кои са доказателствените материали, които са му послужили за изграждането им и какви са правните съображения за взетото решение.

Излага се, че по отношение обвинението по чл.213а,ал.3,т.6 от НК ОС-Плевен е преразказал единствено показанията на „двамата главни организатори на процеса“ баща и син-О. Т. И. и Т. О. И., като напълно липсвал пълен и обективен анализ поотделно на всички доказателствени средства, така и съпоставката им помежду им и с останалите източници на доказателства. Следвало да се отбележи, че показанията на първия освен съдържащите се в тях препредаване на слухове, негови предположения, съмнения и крайно негативни оценки за подсъдимия /без доказателствена стойност/ съдържат и негови твърдения за престъпно поведение на подсъдимия при срещи с него на 03.11.2017г., на 13.03.2018г. и на 28.06.2018г./за последното подсъдимият е бил оправдан/ не се подкрепят от никакви други събрани в процеса доказателства. Още по-малко били налични доказателства, че при една от срещите им подсъдимия бил с автомат. Излага се, че вместо да изпълни задължението си да обсъди и анализира всички други събрани по делото гласни доказателства и ги съпостави с тези на св.И., първоинстанционният съд се е задоволил подробно да препише обвинителния акт и досежно измислени от същия свидетел и синът му случки на 25.10.2017г.,21.06.18г., за които нямало повдигнато обвинение, с очевидната цел подсъдимия да бъде очернен, описан изключително негативно и това да се отчете като отегчаващо отговорността обстоятелство, както е сторено в мотивите. Излага се, че в опита си да подкрепи изначално възприетата обвинителна теза ОС-Плевен е цитирал кратка част от показанията на св. З. Д., че е имало случай, на който подсъдимия представил акт за собственост на Ивайло Бировски пред комисията, но бил върнат като представен след определения срок. В същото време обаче съдът бил пропуснал да обсъди друга част от показанията на същата свидетелка, която убедено сочела:“ Не съм чувала М. да е заплашвал О. Т. И., до мен не е стигала мълга за това.“ При това по делото били събрани доказателства за близки отношения между нея като председател на служба земеделие и гори и св.И. и ако е имало такива заплахи, малко вероятно е тя да не знае.

Излага се, че свидетелят Т. О. И. не е очевидец на срещи между баща му и подсъдимия и единствено преразказва в показанията си чутото от своя баща, същите слухове и съмнения касаещи участие на подсъдимия в престъпни деяния без доказателствена стойност, но използвайки израза “обосновано предположение,” който не ги правело по-достоверни. Излага се, че показанията на св.Т. О.ов съдържат твърдения за влизане в автомобила му на подсъдимия, който го псувал, псувал семейството му заради земята, която неправомерно според подсъдимия обработват те и подаваните от тях жалби

срещу него. Тук св.Т.И. развивал свои съмнения, че имал договор за ползване,но закъснял с представянето му и за това е бил ядосан и враждебен към тях. И тогава заявявал нещо важно: „Ситуацията стана защото и аз не му мълчах“, т.е. касаело се до остър спор, в който и двамата са участвали ..“В последствие в интерес на истината нещата омекнаха.“ Т.е. , според адв.К. бил налице спор между подсъдимия, този свидетел и бащата на свидетеля, в който спор всички страни са били активни и спорели относно ползването чрез т.нар. бели петна, за които всички разпитани свидетели занимаващи се със земеделие се изказали крайно критично и негативно, на нива от 20дка за която подсъдимия имал договор за ползване от собственика й. Според този защитник на подсъдимия това била причината, която и този свидетел признавал при конкретно зададен въпрос от защитата и това определяло несъставомерността на обвинението. Твърди се, че се касае до влошени лични отношения между физически лица по повод спор за ползване на процесната нива, която в последствие- след изтичане на стопанската година, е предадена на подсъдимия за ползване, както и спор и недоволство от страна на подсъдимия относно непрестанни жалби пускани от И.и пред полицията, които подсъдимия считал за неверни и подкрепяни от позициите на Т. О.ов като служител в полицията, а не изнудване чрез закана за убийство на длъжностно лице във връзка със службата му с цел същият да се разпорежи с право на Дружеството. Възражава се, че тези съществени части от показанията на свидетелите И.и са останали извън вниманието на първоинстанционният съд като неподкрепящи извода за съставомерно деяние по чл.213а от НК. Според адв.К. напълно недостоверно било и твърдяното от този свидетел- че в автосервиз в град Плевен по повод земята за която спорят подсъдимият се закарал с убийство на баща му, държал се грубо с него викал, обиждал го, опитал се да го удари, което се опровергавало напълно от показанията на присъствалите в сервиза работници, които са били наблизко и възприели единствено нормален разговор на тих тон между двамата без викове, закани, посягане да го удари или други ексцесии /св.Д. Л., и работника в сервиза М. К./, но отново липсвал анализа и съпоставка на тези гласни доказателства и показанията на двамата свидетели И.и, които са изключително заинтересовани от изхода на делото. Излага се, че с това се изчерпва доказателствената съвкупност, върху която съдът е постановил осъдителната си присъда, като е посочил, че това се доказвало и от протоколите на ВДС приложени по делото без никаква конкретика кои от тях има предвид и от коя дата, както и източник на какви доказателствени факти са те. Следвало, да се посочи, че специалните разузнавателни средства за разлика от традиционните способности за разследване по НПК, се характеризират с това, че те се осъществяват без знанието на засегнатото лице, което се намира в естественото си, обичайно поведение, което има всеки човек в личния си, неконтролиран живот и доколкото представляват значително посегателство върху личната сфера, налагат използването им е само субсидиарно спрямо другите доказателствени способности-ако съответните обстоятелства не могат да бъдат установени по друг

начин или установяването им е свързано с изключителни трудности. За това разпоредбата на чл.177,ал.1 от НПК забранявала постановяването на осъдителна присъда само на данни от СРС. Излага се, че в случая се касае до разговори на подсъдимия с различни лица, при които в зависимост от разговора същият може да е преекспонира, хиперболизира и дори изговарял неверни неща и при липсата на други доказателства подкрепящи сигналите и твърденията на И.и не би могло да се направи несъмнен извод за извършено от подсъдимия съставомерно деяние по чл.213а, ал.3 т.6 от НК. Още повече, че Т. И. е бил уведомен за извършването подслушване, нещо повече, той инициирал разговор на 31.05.2018г. с подсъдимия, който се записва, започвайки с твърдения, че подсъдимия е извършил неправомерните действия,които заедно с баща си твърдят по делото- на което получавал недвусмислен отговор - псувня и думите „ти луд ли си бе?“ Следвали и нови провокативни въпроси, на които подсъдимият също отговарял.

Това , според адв.К. е поредната илюстрация за пълната недоверност на твърдяното от двамата жалбоподатели и активни организатори на процеса срещу подсъдимия. Подобна теза била колкото недоверна толкова и абсурдна- твърдяло се за случки, когато земята е засята от св. О. И. и когато реколтата може да бъде прибрана само от същия, така че подсъдимия нямал никакъв интерес да продължава да иска земята, след като е наясно, че И. има право да прибере реколтата си, а след това ще получи земята, за която се спори, както е и станало. Касаело се до измислени от него и семейството му твърдения, целящи да обвинят подсъдимия в извършване на престъпление предвид икономическия интерес, който И. има за отстраняването на подсъдимия от възможността да обработва също земи в землището на с.Славовица и увеличение на печалбите си. Касаело се до влошени лични отношения по повод спор за ползване на процесната нива, която в последствие-след изтичане на стопанската година- е предадена на подсъдимия за ползване. Касаело се обаче и за изключително влошени отношения, предвид непрестанните техни сигнали и жалби срещу подсъдимия, а не изнудване чрез закана за убийство на длъжностно лице във връзка със службата му с цел същият да се разпорежи с право на Дружеството. Впрочем и двамата И.и сочели тези сигнали като причина за сериозните спорове между тях на инкриминираните дати. Настоява се, че деянието е несъставомерно както от обективна така и от субективна страна.

Възразява се, че е недопустимо използването на части от заключението на психолого психиатричната експертиза като доказателство за извършване на престъпление, за което е обвинен М. А., тъй като експертизата не е източник на доказателствени факти, с нея не се установяват такива. Посочва се, че очертаното относно личностни характеристики на подсъдимия, не е доказателство, че същият е извършил деянието, за което е осъден. В същото време първоинстанционният съд напълно бил игнорирал показанията на свидетелите Д. И.,Б. О.ов,М. К.,Д. П.,Д. Л.,М. К.,Д. К., Я. Л., З. С., Д. П. които категорично не дават подобна отрицателна характеристика за

подсъдимия за разлика от св.И.и и В.С., който е в изключително лоши отношения с подсъдимия и сипел закани по негов адрес дори в съдебната зала. Излага се, че първоинстанционният съд изобщо не се е занимал с вътрешните противоречия, съдържащи се в показанията на двамата свидетели И.и, от една страна- противоречията помежду им, - с останалите гласни доказателствени средства. Според адв.К. липсата на анализ и оценка, довели до безрезервното кредитиране на тази група свидетели, обективирали един изцяло едностранчив и тенденциозен подход па Плевенски окръжен съд.

Излага се, че относно обвинението по чл. 159а ал.2 т.2 и 4 НК фактическата обстановка отново се изчерпвала със сканиране на обвинителния акт в посочената част. И тук продължавал едностранчивият подход на съда, като за да се обоснове осъдителната присъда в тази част се кредитирали единствено показанията на св.И. С., В. С., депозираните пред разследващия полицаи показания на Р. М., депозираните в досъдебното производство показания на св.Л. М.-без тези дадени пред съдия, като не се излагали никакви мотиви за това. Според първоинстанционния съд те били логични и последователни, а депозираните пред съда и съдия в ДП били недостоверни. Не били коментирани изобщо противоречията между показанията на свидетеля И. С. и показанията на останалите свидетели, чиито показания се кредитират, както и проведените очни ставки между С. и О. Л. и С. и Р. Б. досежно обстоятелствата, включени в предмета на доказване с оглед фактическите и правни рамки па обвинението, а единствено били отхвърлени и изключени от доказателствената съвкупност всички противоречащи па първата група свидетели показания. Излага се, че без внимание са оставени причините, поради които св.Р. М. и Л. М. не поддържат показанията си дадени пред разследващия полицаи М. Д.. Липсвал какъвто и да е анализ на показанията на св.Михайлов, депозирани в съдебно заседание, в които подробно обяснява, че е неграмотен, не може да чете и пише. Същият сочел, че на ДП му е въздействано психически от полицаите, /3-ма служители са го разпитвали/ които са го заплашвали с вкарване в багажник, ако с показанията си не спаси И.С. и да осъдят М. А.. Не знаел какво са писали в протокола, не е диктувал нищо на разпита, категорично сочи, че не знае имената на местностните в землището и няма как да ги е посочил в разпита си, а когато след това са му чели от страх и притеснение от заканите не е чул нищо. Той дословно сочел, че дори полицаите са видели колко е притеснен и уплашен и му дали цигара да пуши. В протокола липсвало отбелязване, че свидетеля е неграмотен и не е следван реда, който е регламентиран при разпит на неграмотен свидетел, а напротив отбелязано било негово изявление, че прочел показанията и за верността на протокола се подписва. Всичко това дало основание адв.К. да иска протокола за разпит от ДП да бъде изключен от доказателствата по делото, тъй като не е събран по предвидения в НПК ред-чл.105,ал.2 НПК, но съдът отново не е изложил никакви мотиви по това възражение. В с.з. този свидетел освен че подробно изяснил прилагания по отношение на него нерегламентиран натиск от полицаите, изяснявал своите

възприятия за живота на ИК /И. С./, когато са работили заедно-че е помагал в отглеждането на животните в стопанството на М. , че са се отнасяли добре с него, не е видял да го обиждат или удрят, че живеел в стаичка в която е имал нормални условия, а се къпел в банята на М., в къщата, че е свидетел, че както на него така и на И.С. е заплащано, даже в случаите когато подсъдимия и семейството му отсъствали с дни от дома си С. е държал парите и се разплащал с работниците. Заявявал категорично, че той никога не му се е оплаквал, че не му плащат, от побой или насилие. Заявявал, че в селото има три магазина и той на всеки ходи, закусва кафе и цигари и пазарува, като по 2-3 пъти на ден си купувал билетчета, което било в пълен дисонанс с посоченото от съда, че работел от ранни зори до 21,30 часа /обстоятелства, които са потвърдени в показанията на много от свидетелите чиито показания са игнорирани от първоинстанционния съд/.Отричал да е знаел, че С. е без документи или че стоял гладен, като сочел, че това е невъзможно, тъй като „храната е при него/коли си прасета оставяли са му шпекове“, от които са давали и на него/.Сочел, че са пътували извън Славовица в различни населени места съвсем свободно, като са вземали джипа на подсъдими без той да знае а това. Възражава се, че ако първоинстанционния съд и бил подложил на безпристрастен анализ същите дадени в двете фази на процеса, е щял да стигне до извода, че тези обективирани в протокола на разследващия полицей показания са коренно различни от стила и възможностите на свидетеля да се изказва от тези депозирани в съда. Излага се, че същите диспропорции се откриват при показанията на свидетелите организирани и доведени от И.и /св.А. Г., А. Н., В. Ц./, които също били диаметрално противоположни и много различни като изказ, стилистика, подреждане на изреченията и използваните думи от тези в разпита на разследващия полицей. Нещо повече, когато бил помолен да обясни съдържането на думата „роб“ той отговорил, че не може.

Излага се, че по същият начин се поставял въпросът и със свидетелските показания на Л. Б., който депозирал различни показания в ДП-едните сочещи, че живота на И.С. като работник при подсъдимия не се отличава с никакви ексцеси и робско отношение, но след като волята му била сломена от грубия и неправомерен натиск на полицаите в т.ч. В. и за да може да заяви пред съдия истинските си възприятия относно обстоятелствата включени в предмета на доказване, той започнал да се държи привидно като противник на подсъдимия и изразил желание да говори срещу него за всичко което поискат, което и извършил в цитираните от съда показания на 16.01. кредитирани като верни. Посочва се, че в същия ден пред съдия, чувствайки се в безопасност от полицаите и прокурора /на който разпит се опитал да присъства един от колегите на полицей В., за да го респектира/ този свидетел подробно обяснил тези свои действия, целящи да заблудят прокурора и полицаите, за да бъде доведен в съда и категорично и подробно описал обстоятелствата касаещи начина на живот и труд на И.С., които в голямата си част съвпадат и с показанията на С. досежно характера на работата, която са вършили, свободно време и начин на живот. Важна била характеристиката,

която този свидетел давал за И.С.-,той е съсипник, колкото ремонти М., е правил на стаята, той я съсипва, не се къпе, дори открадна парите на дядото на М.“, като описвал колко подмолен и хитър е ИК отричащ деянието си, докато св.М. не го е разобличил-“И.С. трошеше всичко, хладилници, ръчкаше конете с вила, беше неспасяем, като му кажеш да не прави нещо, той го прави. Сутрин оправяме животните за около 1 час, не е трудно, не сме припадали от глад защото имаше 4 фризера с месо- за 14дни сме изяли 60кг наденица, и двамата пием, напивали сме се и сме се търкаляли по центъра. Купували сме храна за кучетата,които са породисти-кайма,фенери и аз лично съм я ял.“ Съвпадащи били и показанията на И.С.- същият подробно обяснявал в какво се състои работата, както и факта,че може да се свърши за 20 минути,ако се организира добре до 1час, когато я върши бавно, като отбелязвал, че и самият подсъдим А. е вземал ежедневно участие в тази дейност. Сочел още, че обича животните, че работата в стопанството на подсъдимия не го изморявала и не е била непосилна или тежка, както и работата свързана с дърводобив, където бил нещо като отговорник, който организирал дейността, приемал документи свързани с дърводобива, осигурявал транспортиране на дървата, храната за работниците и заплащал надниците им. Извършвал и извозване на дървата до граждани в различни населени места, като приемал сумите от продажбата, които отчитал на А.. Същият посочил, че се е случвало подсъдимия със семейството си да почива със седмици на море или в чужбина, да ходят на състезания като той по поръка на подсъдимия съхранявал получените парични средства и заплащал на работници, като си удържал от тези суми своите надници. Макар в началото на разпита да посочил, че нямал достъп в къщата, при зададени уточняващи въпроси посочил, че хладилниците и фризерите, които са там, не се заключвали и той е имал достъп до тях, че е получавал редовно от подсъдимия дрехи /дори маркови такива от техния син/, че е получавал храна и че сам е решавал каква храна да консумира, тъй като каймата и храната за кучетата е била за хора и купена от търговиите, където се продава такава за хора. Каймата, която размразил в повече и подсъдимия поискал да я яде, не била развалена и е предназначена за консумация от хора. Сочел, че получавал 600лв, после сочел 10-20лв дневно. Свидетелят, при зададени конкретни въпроси, сочел, че ежедневно сутрин и вечер е по центъра, за да пие кафе и алкохол, ходил е на дискотеки в други населени места, посещавал е майка си в Тръстеник, но никога не е спял там, купувал си е голямо количество талончета от Национална лотария, към които бил пристрастен. Твърди се, че основният лайтмотив в показанията му било наличието на тормоз над него от страна на подсъдимия, побои заради другите работници, бягствата му поради това от дома му в Хасково и Д.град и насилственото му връщане, опити за самоубийство, от което подсъдимия го спасявал. Твърдял, че се е оплаквал на посочени от него хора, както и че другите работници са свидетели на това. Опитвал се да бяга да спре това тормозене и да почне нов живот. „Първият път от Хасково той прати Р. да ме вземе, а вторият път ме настигна в Д.град на автобуса. Махал съм се , по

градовете съм ходил, зависи от тормоза и психическото.“ Признавал, че е осъждан за кражби. Сочел, че е бил в други градове, в Гърция и сам се е връщал от там при подсъдимия. Излага се, че по делото са събрани многобройни други гласни доказателства на хора от населеното място, които опровергават твърденията на И.С. за насилствено връщане в дома на подсъдимия, които обаче са напълно игнорирани без излагане на мотиви от решаващия съд. Твърди се, че поради това така депозираните показания на св.С. не се подкрепят от никакви други доказателства в посочената част относно държане в зависимост и робско отношение. Очевидно било, че този свидетел, който въпреки ниското си интелектуално ниво притежавал големи възможности за адаптация и използване в свой интерес всяка ситуация, която се появи в негов интерес. Твърди се, че повече от две години този свидетел е укриван от прокурора и доведен от прокурора в съдебно заседание и несъмнено подложен на сериозна обработка да прекспонира факти, които zlepоставят подсъдимия. Посочва се, че същият е изключително заинтересован от изхода на процеса и чрез показанията си цели не да възпроизведе възприети от него факти, а да мъсти на подсъдимия и обслужи позицията на прокурора. Впечатление правело изказването му, че свидетелства за да бъде осъден подсъдимия и подвикванията в залата на показания, които очевидно не удовлетворяват целите му с думите „ти ще го спасяваш ли“. Адвокат К. счита, че показанията му поради това са недостоверни и не следва да се кредитират, предвид липсата на други доказателства които да ги подкрепят.

Излага се, че избирателно, възпроизвеждайки частично свидетелските показания на свидетелите чувстващи се покровителствани от прокуратурата и полицията, първоинстанционният съд е оставил без коментар същите в друга тяхна част, както и други гласни доказателства, които ги опровергават, като по този начин съществуващите противоречия не са били преодоляни. Излага се, че непосочването на основанията, поради които не се приемат доводите, изложени от защитата, означава фактическа липса на мотиви на въззивния съдебен акт, поради което съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, защото на всеки подсъдим в наказателния процес се дължи обективно, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата.

Излага се, че необсъждането на показания, които категорично противоречат и оборват твърденията на И.С.- че е бил малтретиран, че е стоял при подсъдимия, противно на волята си, че е държан в принудително подчинение, че е искал да се самоубива -на св.Р. М., Н. С., Г. И., П. Г., Ц. Л., М. Г., Д. И., Г. К., А. Н., Б. О.ов, Р. Б., А. Й., които са очевидци на конкретни факти, интерпертирани превратно от С., съставлява съществено процесуално нарушение относно формиране вътрешното убеждение на съда. Посочва се, че при всички случаи игнорирането на част от доказателствата по делото, превратният анализ и неправилна оценка на други съществени за обвинението доказателства по естеството си представлява съществено процесуално

нарушение и води до отмяна на въззивния съдебен акт. Възразява се, че при наличието на преки доказателства в подкрепа на тезата за липса на полаган от И.С. принудителен или непосилен труд, липса на упражнена принуда и използвано състояние на зависимост с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, не е налице доказано по несъмнен начин съставомерно деяние по чл. 159а, ал.2, т.2 и 4 НК.

Посочва се, че в принципен план както оправдаването, така и осъждането на подсъдимия следва да се базира на пълна и вярна интерпретация на доказателствата и средствата за тяхното установяване, като с този доказателствен стандарт е следвало ОС-Плевен да съобрази изводите си за осъждане на подсъдимия, което в атакуваната присъда не е обективизирано. Възразява се, че първоинстанционният съд е подхождал едностранчиво и без задълбочена преценка на събраните доказателства, доколкото е ценил част от доказателствения материал по делото и частично или цялостно е игнорирал други обективни доказателства, нарушил е и императивната норма на чл. 107, ал.3 от НПК, задължаваща го да проверява не само доказателствата разобличаващи дееца, но и тези, които го оневиняват или смекчават неговата отговорност, а последните в голямата си част са останали вън от дейността на съда по изследване и проверка на доказателствата. Горното ясно личало от мотивите на присъдата, където разбора и съпоставката на доказателствата били заместени с декларативни изрази и безкритично възприемане на написаното в обвинителния акт.

Излага се, че принципно положение е, че мотивираността на съдебния акт следва да обективизира вътрешното убеждение на съда, като мотивите съдържат фактически обстоятелства, такива, каквито са били приети за установени, анализ и оценка за допустимостта и относимостта на доказателствените материали, правните съображения за взетите решения и отговор на направените от страните възражения. Посочва се, че когато мотивите са неясни, непълни или противоречиви, е налице процесуално нарушение, което е от категорията на съществените тъй като представлява липса на мотиви по смисъла на чл.348, ал.3, т.2, пр. 1 от НПК. Излага се, че липса на мотиви на съдебния акт се констатира не само когато такива липсват изобщо, но и когато те са толкова формални и незадълбочени, че не дават възможност да бъде разбрано какво е възприел решаващият съд и по какъв начин е формирано вътрешното му убеждение. Твърди се, че по отношение на конкретния обжалван съдебен акт липсата на мотиви се изразява, както в липсата на анализ и съпоставка на всички събрани в процеса доказателства, така и в липса на конкретен и аргументиран отговор на възраженията на страните срещу несъставомерност на деянието, позоваване на доказателства несъбрани по предвидения в НПК ред, като за страните не е налице възможност да разберат въз основа на какви съображения са отхвърлени доводите им. Твърди се, че очертаното процесуално нарушение несъмнено опорочава постановеното решение и е от категорията на абсолютните основания за неговата отмяна, защото накърнява процесуалното право на

страните да получат в пълен обем защита на своите интереси, чрез достъп до съд и разглеждане на делото по предвидения в НПК ред.

По изложените съображения се иска въззивният съд да отмени атакуваната присъда и да оправдае подсъдимия или да отмени присъдата и да върне делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

Допълнителни писмени съображения към въззивната жалба са подадени и от подсъдимия М. А. чрез защитника му адвокат К. Д. от АК-Плевен, в които се излагат следните доводи:

Твърди се, че при постановяване на мотивите си състава на първоинстанционния съд е изразил своето пристрастие, което на няколко пъти било причина да му се иска отвод от защитата на подсъдимия. Това по своята същност водело до извод, че липсват мотиви, които да обосновават незаконосъобразния съдебен акт.

Излага се, че при провеждане на съдебното следствие председателя на състава на първоинстанционния съд при разпит на свидетелите задавал въпросите си по начин, който опорочавал този способ за доказване на обвинението срещу подсъдимия. Дават се примери, че при разпит на свидетеля С. С., след като обяснил, че е във влошени взаимоотношения с подсъдимия, без да е казал и дума, че е заплашван, председателя на първоинстанционния състав му задал въпрос - „Други някакви заплахи да ви е отправял подсъдимия, ако помните?“/стр. 3 от протокол от 08.10.2020 г./ При разпит на свидетеля Т. И. -след като разказал за случаи, на които не е присъствал, а е чувал незнайно къде и от кого /не посочил никакво име/, отново председателя на състава на съда задал въпрос- „Вие самия как се почувствахте след заплахите на подсъдимия - притеснен ли бяхте или ги приемахте като нещо, не може да обърне внимание?“ /стр. 27 от протокол от 10.09.2020 г./

По отношение на обвинението за престъпление по чл.143, ал.1, вр.чл. 18, ал.1 от НК се излагат следните съображения:

Излага се, че относно фактическата обстановка досежно това обвинение съда се позовава на своя коментар при произнасянето му за престъпление по чл.213а, ал.3, т.6, вр.ал.2, т.1, алт.1 и т.3, алт.3 вр.ал.1, вр.чл.26, ал.1 от НК. Правел своя интерпретация на сочената от него случка, когато св. Т. И. шофирал личния си автомобил „Волво“ с рег. № ЕН45****. На светофар в района на Автогара-Плевен спрял на червен сигнал и в това време подсъдимият без разрешение от страна на Т. И. се качил в автомобила му. Започнал да го псува и обижда. Заканил му се, че ще го убие, ако не оттегли жалбите си до полиция и прокуратура. Заявил му, че не го е страх от полиция и прокуратура и „24 часа, 72 часа, излизам и умираш!“. Казал на Т. И. да предаде на баща му О., че същото го очаква и него, ако не му даде имота, като дал срок на О. И. да му отстъпи 20-те декара до края на м. март или да го обезщети по друг начин.

Изплашен от това агресивно поведение Т. И. само успял да отвърне: „Добре, ще се оправим.“ Възражава се, че този извод е категорично неправилен, защото този свидетел изрично в разпита си заявявал, че „В същност ситуацията възникна, вече стана въпрос, защото също не съм стоял и да му мълча, му казах-М.е, няма да стане така. Това, което правиш първо е престъпление, второ- няма как да ти се даде нещо, което не е твое...Като служител на МВР аз трябва да взема някаква страна, в случая съм взел страната на закона, за това съм информирал впоследствие и прокуратурата.“

Според адвокат Д., не е налице принуда, като отбелязва, че не всяка принуда е престъпление по чл. 143 НК, а за да има престъпление, нужно е принудата да се извърши с някой от изчерпателно посочените три способа на престъплението - чрез сила, заплашване или злоупотреба с власт. Излага се, че въздействието е чрез заплашване, когато се влияе само върху психиката на пострадалия по начин, определен в чл. 198, ал. 2 НК. Според тази разпоредба „Под заплашване се разбирало застрашаване с такова непосредствено деяние, което излага на тежка опасност живота, здравето, честта или имота на заплашения или на друго някое присъстващо лице.“ Сочи се, че непосредствен обект са обществените отношения осигуряващи възможността на ФЛ свободно да формира воля и да избира поведение, като основния състав е в чл. 143, ал. 1 НК.

Излага се, че първата особеност от обективна страна е ИД- „принуди другото“, което означава осъществяване на въздействие по отношение на пострадалия, което въздействие е насочено към противоправното му мотивиране да осъществи нежелано от пострадалия поведение.

Посочва се, че втората особеност са формите на въздействие:

- чрез използване на сила ,което означава физическо въздействие върху пострадалия;

- чрез използване на заплашване, което означава застрашаване на пострадалия с бъдещо деяние, което е от естество да изложи на опасност личността или имота на самия пострадал или на друго лице, към което той има някакво отношение. Излага се, че за да е налице заплашване, е достатъчно поведението на дееца да възбуди основателен страх, че действието, с което деецът го заплашва може да се осъществи без значение дали деецът е имал обективна възможност да го реализира (обективира).

- злоупотреба с власт- може да се осъществи, само когато пострадалият и деецът се намират в такива отношения, които позволяват на дееца да осъществява въздействие върху пострадалия.

Посочва се, че третата особеност от обективна страна е поведението, което пострадалият осъществява, а именно-извършва или пропуска да извърши определено поведение, като моментът на осъществяване поведението на пострадалия е всъщност моментът на довършване на престъплението.

Посочва се, че четвъртата особеност е, че пострадалият осъществява поведението против волята си.

По отношение на обвинението за престъпление по чл.144, ал.3, вр.ал.1 от НК се излагат следните съображения:

Излага се, че първоинстанционният съд е приел, че обвинението също е доказано, че на неустановен ден, през месец март 2018 година, пострадалият С. С. се намирал в центъра на село Славовица, обл. Шевен. Видял свидетеля Д. Г. П., който седял в паркиран автомобил. Пострадалият се приближил до автомобила, застанал на пътното платно откъм мястото на водача и започнал разговор с П.. Малко след това, към тях, управлявайки автомобил приближил М. А. и спрял по такъв начин, че пострадалият С. се оказал притиснат между двете МПС. Двамата свидетели направили забележка на подсъдимия, че е притиснал С. с автомобила си.

Твърди се, че от разпита и на двамата свидетели ставало ясно, че не са изричани думи от подсъдимия, които са отразени в мотивите на съда. Не се установявало да е доказано това обвинение и поради това, че за осъществяване на престъплението по чл. 144, ал. 3 НК от субективна страна деецът следва да съзнава съдържанието на заканата и че тя е възприета от изплашения като действителна заплаха. Посочва се, че заканата е съставомерна само, когато е обективизирано намерение за извършване на престъпление против личността, против имота на пострадалия или против личността или имота на негови близки.

Излага се, че заканата трябва да има конкретен адресат и да е направена по такъв начин, че съобразно с обстановката, да би могла да възбуди основателен страх у този адресат. Излага се, че установеното поведение на подсъдимия - изваждане на пистолет и произвеждане на изстрел без конкретна насоченост, не съставлява закана към конкретен адресат тъй като няма обективни данни поведението на подсъдимия да е насочено именно към този свидетел. Освен това, изваждането на оръжие, без да е насочено конкретно към определено лице и произвеждането на изстрел във въздуха обективно не можели да послужат за основа за възбуждане на основателен страх у това лице, поради липса на насоченост на действията спрямо него.

Излага се, че за извършване обективизираната чрез думи или действия закана за убийство, следва да е възприета като реална и можеща да възбуди основателен страх за осъществяването ѝ.

Излага се, че изпълнителното деяние по чл. 144, ал. 1 от НК се изразява в заканване към друго с извършване на престъпление, като съставомерна е само заканата с такова престъпление против личността или имота, от която може да пострада адресата или близки нему лица, като обаче заканата сама по себе си трябва да бъде годна да възбуди основателен страх у адресата, че престъплението, с което е заплашван, може да бъде наистина осъществено.

Твърди се, че по делото не са събрани доказателства, от които да се обоснове извод, че е установено психичното състояние на С. след „отправената му закана“.

Излага се, че очевидно предубедеността на първоинстанционния съд е довела и до това, че мотивите по отношение на определяне на размера на наказанията по отделните обвинения са копи пейст. Като в допълнение адв.Д. добавя и това, че първоинстанционният съд е обосновал акта си с някакво постановление на СГС за отказ за образуване на наказателно производство срещу прокурор П., което по неясен начин е влязло в делото без да е приемано, но е обсъдено в съдебния акт.

Преди да бъде даден ход на делото във въззивната инстанция, писмено допълнение към въззивната жалба е подадено и от адвокат Л. Р., в качеството му на защитник на подсъдимия М. А.. Това писмено изложение се отнася до присъдата само в частта ѝ съдържаща пункт 3 и пункт 4 от нея /осъждането на подсъдимия А. за престъпление по чл.159в от НК и за престъпление по чл.129 ал.2 вр. с ал.1 от НК./

По отношение на престъплението по чл.159в от НК се излага, че независимо, че пред първоинстанционния съд защитата е обърнала внимание на по-сложната правна конструкция, която предполага признаването на подсъдимия за виновен в извършването на престъпление по чл.159в от НК, според мотивите на присъдата е направен един автоматичен извод, а именно, че след като подсъдимият е признат за виновен по предходното обвинение /това по чл. 159а от НК/, то следва да биде признат за виновен и в извършването на престъпление по чл. 159в от НК.

Излага се, че при обсъждането на въпросите свързани с тези престъпления, следва да се съобразят указанията съдържащи се в ТР № 2/16.07.2009г. по ТД № 2/ 2009г. на ОСНК при ВКС, изцяло отнасящи се до тълкуване на разпоредбите в раздел IX, глава II на НК „Трафик на хора“. Там било посочено, че е възможна реална съвкупност на престъплението по чл. 159в от НК с други престъпления от същия раздел. Твърди се, че извършената в мотивите оценъчно-аналитична дейност на първоинстанционния съд не дава отговор стига ли съдът до извод за подобна връзка и с коя конкретно хипотеза от изброените в разпоредбата на чл.159в от НК.

Изразява се предположение, че е възможно това да се дължи на обстоятелството, че не е ясно на основата на какви доказателства съдът е възприел, че началото на инкриминирания период в който подсъдимият е реализирал две от хипотезите на чл.159в от НК е месец юли 2015г. Твърди се, че нито в досъдебното производство, нито в съдебната фаза на производството, свидетелят И. С. е съобщавал информация, която да дава някаква конкретност в това отношение - а именно възприетото от съда - месец юли 2015г.

Излага се, че действително отношенията между подсъдимия и свидетеля С. никога не са били формализирани с някакви писмени документи

- договори, споразумения, разписки, писма и т.н. По делото били разпитани голям брой свидетели, но те давали показания за различни периоди от време и различни състави от престъплението на св. С. при подсъдимия, но нито един от тях не конкретизирал месец юли 2015г. като начало на някакви нови или различни взаимоотношения между свидетеля и подсъдимия, които взаимоотношения са започнали много по-рано. Излага се, че първоинстанционния съд не предлага в мотивите си някаква доказателствена основа за определянето на месец юли 2015г. като начало на престъплението по чл. 159в от НК.

По отношение на една от хипотезите на чл. 159в от НК, че св. С. е използван за принудителен труд, се излага, че първоинстанционния съд не е обсъдил показанията на свидетеля в тяхната пълнота, а именно, че той не се оплаква от полаганият от него труд - нито като тежест, нито като продължителност.

Посочва се, че в протокола от с.з. проведено на 13.06.2021г. св. С. казва: „Работех, напусках, ходих в Гърция, пак се връщах“, „не ме е затруднявала работата“, „Аз се обадох една вечер да го видя какво прави“ /на М., когато не е работел при него/.

Твърди се, че по никакъв начин не са обсъдени и показанията на св.Б. О.ов дадени в с.з. на 28.10.2020г.: „Попитах го дали ще дойде при мен да работи. Той ми каза, че не може да дойде защото при М. си е добре“ и пак там: „Даже ме беше помолил да говоря с М. за да го вземе отново на работа. Два пъти съм говорил с М. да го вземе отново на работа“.

Посочва се, че в с. з. на 03.02.2022г. св. П. П. казвал, че познава И. С. - последният му е карал дърва и парите за тях е давал на И., който спокойно се е движел сам. Свидетелят Я. К. пък казвал за отношенията между подсъдимия и свидетеля: „Даваше му пари, той го гледаше като дете.“ Извън горното св. С. в показанията си на няколко пъти бил казвал, че обича животните и обича работата, която е вършел.

Възразява се, че всички тези гласни доказателства /а и други/ не са обсъдени в мотивите, не им е извършена преценка за достоверност и съпоставка с други, които им противоречат, от което би последвал вече и извод защо едни показания се кредитират, а други не.

В смисъла на посоченото по-горе, адвокат Р. намира, че в резултат на ограничената по обхват и едностранчива по насоченост аналитично-оценъчна дейност на съда мотивите страдат от съществена липса на пълнота до степен, която би могла да доведе до изкривяване на крайните изводи. Посочва се, че първоинстанционният съд е следвало безпристрастно да обсъди и доказателствата установяващи, че св. С. не е използван за принудителен труд, а доброволно е извършвал такъв, както и че не е държан в принудително подчинение независимо от съгласието му, а се е намирал в отношения с подсъдимия позволяващи му реално и обективно да се придвижва свободно и да избира място, където да пребивава и работи, а е имал и необходимите

средства да достигне до това избрано от него място.

Във връзка с обвинението по чл.129, ал.2 от НК се излага, че в мотивите си първоинстанционният съд съдът е обсъдил показанията на св. Д. А. - син на подсъдимия и обясненията на самия подсъдим и е приел, че са недостоверни и представляват единствено защитна теза, но не е обсъдил показанията на св. Б. О.ов дадени в с. з. на 28.10.2020г. които сочат на друга фактическа обстановка при която е причинена процесната телесна повреда.

Излага се, че свидетелят С. твърди, че подсъдимият му е причинил средна телесна повреда по време на рязане на дърва в гората с участието и на други лица, които са разпитани по делото и не потвърждават да е имало такъв инцидент, а именно подсъдимият да е причинил такова увреждане на св. С. чрез удар с мотика. Излага се, че в съдебно-медицинската експертиза изготвена в тази връзка е посочено, че при опипване в областта на деформацията се установява костна плътност и болезненост, но на същото място липсва изразен оток, охлузвания и кръвонасядания, каквато липса според адв.Р. е нелогична от гледна точка на възприетия от съда механизъм на причиняване на увреждането.

Твърди се, че посочените по-горе и необсъдени в мотивите доказателства също компрометират правилността на изводите свързани с това престъпление.

Основавайки се на горните разсъждения, адвокат Р. поддържа въззивната жалба и направените с нея искания за упражняване правомощията на въззивната инстанция.

В съдебно заседание във въззивната инстанция прокурорът от Апелативна прокуратура-Велико Търново оспорва подадената въззивна жалба и допълнителните писмени изложения към нея и излага съображения, че присъдата не страда от пороците, които се претендират в тях. Предлага Великотърновския апелативен съд да потвърди изцяло присъдата на Окръжен съд- гр.Плевен.

Подсъдимият М. Д. А. и защитниците му адвокат А. К., адвокат К. Д. и Д. А. /съпруга на подсъдимия-упълномощен защитник по чл.91 ал.2 от НПК/ поддържат подадената въззивна жалба и допълнителните писмени изложения към нея и направените искания с тях.

На съдебните прения във въззивната инстанция адвокат А. К. счита на първо място, че присъдата е постановена от незаконен състав, тъй като изводите на първоинстанционния съд за извършени съставомерни деяния и авторството на тези деяния почиват на предположения, които изразяват предубеденост на този съдебен състав, липса на безпристрастност, която нееднократно била показвана в залата и три пъти защитата на подсъдимия правила мотивирано искане за отвод на този съдия. Според адв.К. именно тази липса на безпристрастност е довела и до неправилно приложение на материалния закон. Излагат се доводи, че присъдата е постановена и при

допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, включително и липсата на мотиви, поради необсъждане на съществени доводи поставени от защитата и на доказателства, имащи значение за разкриване на обективната истина и извращаване на доказателствения материал. Освен това адв.К. твърди, че наложените наказания са явно несправедливи, поради това, че са наложени за несъставомерни деяния при игнориране на доказателствата, които оневиняват подсъдимия. Защитата твърди, че всички обвинения по отношение на подсъдимия са недоказани.

Адвокат К. Д. поддържа изцяло заявеното от адв.К. и също излага доводи за липса на мотиви на първоинстанционната присъда, като прави анализ на показанията на свидетелите и ги обособява в групи. Излага доводи и за допуснато нарушение на чл.172 ал.2 от НПК във връзка със СРС. Моли въззивният съд да отмени присъдата на ОС-Плевен и да оправдае подсъдимия по всички обвинения.

Защитникът Д. А. поддържа казаното от адв.К. и от адвокат Д..

Подсъдимият М. А. поддържа казаното от защитниците му.

В последната си дума във въззивната инстанция подсъдимият М. А. заявява, че иска жалбата му да бъде уважена.

Като съобрази подадената въззивна жалба, допълнителните писмени изложения към нея, доводите на страните изложени в съдебно заседание във въззивната инстанция, доказателствата по делото и като на основание чл.314 ал.1 от НПК провери изцяло правилността на обжалваната първоинстанционна присъда, Великотърновският апелативен съд намира следното:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок от лице, което притежава активна процесуална легитимация и е допустима.

Разгледана по същество, въззивната жалба е частично основателна.

Съдебното производство в първата инстанция е образувано въз основа на внесен от Окръжна прокуратура- Плевен обвинителен акт, с който на подсъдимия М. Д. А. са повдигнати обвинения за това, че:

1.В периода от 13.11.2017г. до 28.06.2018г. в гр.Плевен и в землището на с.Славовица, обл. Плевен, при условията на продължавано престъпление с три деяния, които осъществяват поотделно състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължаване на предшестващото, с цел да принуди О. Т. И., в качеството му на длъжностно лице, във връзка със службата му - управител на „Славовица 201 1“ЕООД, да се разпорежи с правото на дружеството да ползва земеделска земя в землището на с.Славовица по чл.37в, ал.3, т.2 от ЗСПЗЗ, а именно имот № 15006, с площ 19.076дка с равностойност на правото - 858.42лв., го заплашил с насилие, като деянието било придружено със заплахи за убийство и увреждане на

имущество както следва :

На 13.11.2017г. в землището с.Славовица с цел да принуди О. И. го заплашил с убийство;

На 13.03.2018г. в гр.Плевен с цел да принуди О. И. го заплашил с убийство;

На 28.06.2018г., в землището на с.Славовица повредил имущество - хедер за комбайн „Клаас С 750“, собственост на „Славовица 2011“ ЕООД, повредата е на стойност 743.61 лева.

- Престъпление по чл.213а, ал.3, т.6, вр.ал.2, т.1, алт. 1 и т.3, алт.3 вр.ал.1, вр.чл.26, ал.1 от НК.

2. В периода от неустановен ден, от началото на месец юли 2015г. до 31.05.2017г. в гр. Стара Загора, гр.Хасково, гр.Плевен и гр.Д.град, при условията на продължавано престъпление, с четири деяния, които осъществяват поотделно състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължаване на предшестващото набрал И. П. С. с ЕГН:***** от гр.Тръстеник, чрез използване на принуда и състояние на зависимост, и го транспортирал на до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му, както следва:

На неустановена дата през месец юли 2015г. в гр.Стара Загора набрал И. П. С. от гр.Тръстеник, чрез използване на принуда и състояние на зависимост и го транспортирал на същата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му.

На неустановена дата през месец октомври 2015г., в гр.Хасково набрал И. П. С. от гр.Тръстеник, чрез използване на принуда и състояние на зависимост и го транспортирал на същата дата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му.

На неустановена дата през периода от 01.01.2016г. до 31.12.2016г. в гр.Плевен набрал И. П. С. от гр.Тръстеник, чрез използване на принуда и състояние на зависимост и го транспортирал на същата дата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му.

На неустановена дата през периода 01.05.2017г. до 31.05.2017г. в гр.Д.град набрал И. П. С. от гр.Тръстеник, чрез използване на принуда и състояние на зависимост и го транспортирал на същата дата до с.Славовица, обл.Плевен, с цел да бъде използван за принудителен труд и да бъде държан в принудително подчинение, независимо от съгласието му.

Престъпление по чл.159а, ал.2, т.2, алт.1 и т.4 във вр. с ал.1, във вр. с

чл.26, ал.1 от НК.

3. От неустановен ден на месец юли 2015г. до 24.07.2018г. в с.Славовица, обл.Плевен използвал пострадалия от трафик И. П. С. от гр.Тръстеник с ЕГН:***** за принудителен труд, като същият е държан в принудително подчинение независимо от съгласието му.

Престъпление по чл. 159в от НК.

4. На неустановена дата през м.07.2018г. в землището на с.Славовица, обл.Плевен, причинил на И. П. С. с ЕГН: ***** от гр.Тръстеник средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на лява лакътна кост, което довело до трайно затруднение движението на горен ляв крайник.

Престъпление по чл.129, ал.2, вр.ал.1 от НК.

5. На 13.03.2018 г. в гр.Плевен, направил опит да принуди Т. О. И. от с.гр. да извърши нещо противно на волята му - да оттегли жалбата си до Окръжна прокуратура - гр.Плевен, като употребил за това заплашване, като опитът останал недовършен, поради независещи от дееца причини.

Престъпление по чл.143, ал.1, вр.чл.18, ал.1 от НК.

6. На неустановена дата през м.03.2018г. в с.Славовица, обл.Плевен се закарнал на С. В. С. от с.с. с убийство и това закарване, би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му.

- Престъпление по чл. 144, ал.3, вр.ал.1 от НК.

Приоритетно въззивният съд следва да разгледа оплакването на защитата на подсъдимия за допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на процесуалните правила по чл.348 ал.3 т.3 пр.1 от НПК- незаконен състав и по чл.348 ал.3 т.2 пр.1 от НПК - липса на мотиви, тъй като същите са от категорията на абсолютните съществени процесуални нарушения и ако действително са допуснати, това винаги е основание за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

Оплакването и доводите на защитата на подсъдимия за допуснато от първоинстанционния съд съществено нарушение на процесуалните правила по чл.348 ал.3 т.3 пр.1 от НПК са неоснователни. По отношение на състава на първоинстанционния съд разгледал делото като първа инстанция, липсват абсолютни основания за отвод по чл.29 ал.1 от НПК, а данни за наличието на такива не се сочат и от защитата на подсъдимия. В конкретният случай по отношение на състава на първоинстанционния съд, включително и на председателя на състава- съдия Е. Б., не са налице и основания за отвод по чл.29 ал.2 от НПК. От процесуалната деятелност на председателя на състава по време на разглеждане на делото в първата инстанция и от съдържанието на мотивите на първоинстанционната присъда, не може да се направи извод за наличието на пристрастност и предубеденост на съдия Б., както претендира защитата на подсъдимия, поради което исканията за отвод правилно са

оставени без уважение от първоинстанционния съд.

Лишени от основания са и оплакването и доводите на защитата на подсъдимия за допуснато от първоинстанционния съд съществено нарушение на процесуалните правила по чл.348 ал.3 т.2 пр.1 от НПК. В конкретният случай мотивите на първоинстанционната присъда напълно удовлетворяват изискванията на чл.305 ал.3 от НПК. В тях първоинстанционният съд е посочил какви доказателства е приел за установени, въз основа на какви доказателствени материали са установени и правните съображения за взетото решение по въпросите визирани в чл.301 ал.1 от НПК. Наличните по делото противоречия на доказателствените материали не са останали извън вниманието на първоинстанционния съд, а последният ги е обсъдил, посочил е кои доказателства приема и кредитира и кои не, както и съображенията му за това. Доводите, че в мотивите на присъдата в нарушение на процесуалните правила първоинстанционният съд не е отговорил на възраженията на защитата на подсъдимия са неоснователни. На първо място, за разлика от разпоредбата на чл.339 ал.2 от НПК, която съдържа изисквания към съдържанието на решението на въззивната инстанция, разпоредбата на чл.305 ал.3 от НПК не съдържа изискване първоинстанционният съд в мотивите на присъдата да отговаря на наведените пред него доводи от страните, изложени в подкрепа на възраженията им. Въпреки това, в конкретният случай първоинстанционният съд в мотивите на присъдата си е отговорил на наведените от защитата на подсъдимия доводи в подкрепа на възраженията им.

По отношение на оплакването и доводите на защитата на подсъдимия за допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на процесуалните правила по чл.13, чл.14, чл.105 ал.2 и чл.107 от НПК, следва да се посочи, че такива съществени нарушения на процесуалните правила дори да са били допуснати не могат да представляват основания за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд, понеже могат да бъдат отстранени от въззивния съд. Ето защо въззивният съд следва да даде отговор на възраженията на защитата на подсъдимия за допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на процесуалните правила по чл.13, чл.14, чл.105 ал.2 и чл.107 от НПК при осъществяване на въззивната проверка относно правилността на фактическите и правни изводи на първоинстанционния съд.

В първата инстанция е проведено съдебно следствие по реда на глава двадесета от НПК, при което са събрани всички необходими доказателства за разкриване на обективната истина.

Като е извършил преценка на събраните по делото доказателства, първоинстанционният съд е приел за установено от фактическа и правна страна следното:

I. Във връзка с обвиненията за престъпление по чл.213а, ал.3, т.6, вр.ал.2, т.1, алт.1 и т.3, алт.3 вр.ал.1, вр.чл.26, ал.1 от НК и за престъпление по

чл.143, ал.1, вр. чл.18, ал.1 от НК.

В мотивите на присъдата си първоинстанционният съд приел за установено от фактическа страна следното:

„Славовица 2011“ ЕООД-Плевен било учредено с учредителен акт на 21.03.2011г. с едноличен собственик на капитала О. Т. И., който бил назначен и за управител. На същата дата О. И. съставил декларация-съгласие, с която приел да изпълнява ръководната работа в юридическото лице.

На 08.09.2017 година, в Общинска служба по земеделие към Община Долна Митрополия, било проведено събрание за стопанската 2017-2018 година, на което събрание присъствали земеделски производители, обработващи земи в региона, както и О. И., като управител на „Славовица 2011“ ЕООД-гр. Плевен, така и М. А., като представител на „Карина 17“ ЕООД-гр.Плевен.

На това събрание, по реда и условията на чл. 37в, ал.2 от ЗСПЗЗ, било изготвено споразумение, по силата на което били разпределени поземлените имоти в землището на с.Славовица за ползване на различните стопани. По силата на споразумението имот № 15006, с площ 19.076 дка, бил разпределен за стопанисване от „Славовица 2011“ ЕООД-гр.Плевен, наред и с други имоти. Съобразно разпоредбите на Закона за собствеността и ползването на земеделските земи и клаузите на споразумението, срещу полученото право да ползва имот № 15006 за цялата стопанска година, представляваното от О. И. дружество „Славовица 2011“ заплатило сумата от 858.42 лева. От споразумението в тази му част останал недоволен подс. А., защото смятал, че е ощетен по отношение ползването на същия имот, разпределен за стопанисване на „Славовица 2011“ ЕООД- гр.Плевен, твърдейки, че той му бил обещан за ползване от собственика. Няколко дни след събранието, М. А. срещнал О. И. в село Славовица и му поискал незабавното предоставяне на имот № 15006. И. отказал на А., с аргумент, че А. бил пропуснал да възрази споразумението в тази му част по предвидения от закона ред. И. му заявил, че евентуално прехвърляне би било възможно едва на следващата стопанска година. Това предизвикало гнева на А., който не обичал да му се противоречи и заявил с нетърпящ възражение тон, че О. И. трябва да му предостави имота.

Скоро след този разговор, на 25.10.2017 година О. И. констатирал срязване на седемнадесет броя гуми на различни земеделски машини, собственост на дружеството си. И. подал жалба в РУ - град Долна Митрополия. Във връзка с подадената жалба бил призован М. А., за снемане на писмено сведение. След като разбрал кой е подал жалбата и повода за нея, на 13.11.2017г. А., отишъл в землището на село Славовица и намерил О. И., който работел сам на нивата си. Започнал да му крещи гневно „Много говориш! Няма ли да спреш да пишеш! С теб е свършено!“. Тогава М. А. заплашил И., че заради двадесетте декара ще го убие като го бутне под трактора, като щяло да се води за „нещастен случай“. Обстоятелството, че

значително по-възрастният И. се намирал сам в полето с несравнимо по-силния от него А., който на всичко отгоре притежавал оръжие довело до уплахата му и поради това дори не реагирал. Подсъдимият видял това и решил да остави човека, като на тръгване му казал със закана интонация, че въпреки всичко и всички ще си вземе двадесетте декара. И. сигнализирал на телефон 112.

Явната демонстрация на решимост у М. А. да се саморазправя с О. И. и сина му Т. И. ги накарало да потърсят помощта на правоохранителните органи. Двамата били призовани по преписка № 3286р-9197/2018г. на ГДНП и дали подробни сведения, като поискали да подадат жалба в ОД на МВР-Плевен, но били упътени да подадат такава в Окръжна прокуратура - Плевен, което двамата сторили на 19.02.2018г. За тези действия на двамата М. А. разбрал. Тъй като не изпитвал уважение към никакви институции и „правораздавал“ по собствени правила и в своя изгода, упражнявайки насилие и тормоз, решил да увеличи агресията си срещу О. и Т. И. и да ги принуди както да оттеглят жалбите си, така и О. да му отстъпи владението върху спорния имот.

На 13.03.2018 година в град Плевен, свид. Т. И. шофирал личния си автомобил „Волво“ с рег. № ЕН45****. На светофар в района на Автогара-Плевен спрял на червен сигнал и в това време подсъдимият без разрешение от страна на Т. И. се качил в автомобила му. Започнал да го псува и обижда. Заканил му се, че ще го убие ако не оттегли жалбите си до полиция и прокуратура. Заявил му, че не го е страх от полиция и прокуратура и „24 часа, 72 часа, излизам и умираш!“. Казал на Т. И. да предаде на баща му О., че същото го очаква и него, ако не му даде имота, като дал срок на О. И. да му отстъпи 20-те декара до края на м.март или да го обезщети по друг начин. Изплашен от това агресивно поведение Т. И. само успял да отвърне: „Добре, ще се оправим.“. Въпреки закана обаче И. не предприел действия по оттегляне на жалбата си. За този инцидент подсъдимият провежда телефонен разговор с неизвестно лице, на което обяснява как е влязъл в автомобила на свид. Т. И. и е осъществил физическо и психическо насилие върху него. Същият е отразен върху ВДС, изготвен при употреба на разрешено по установения от закона ред използване на СРС.

След този случай, подс. А. продължил да осъществява натиск върху пострадалия О. И. и сина му Т. И., с цел О. И. да се разпорежи с правото да ползва поземлен имот № 15006. Срещал ги и многократно ги заплашвал. Движейки се с автомобил и виждайки О. И. и членове на семейството му да управляват автомобили тръгвал със своето МПС срещу тях. За това подсъдимият говори по телефона със свой събеседник без да знае, че спрямо него се прилагат СРС. Записан е и разговор между подсъдимия и свид. Т. И., в който първият заплашва втория, че ще го сгази. Също в множество телефонни разговори, копирани върху ВДС, придобити по посочения способ пита свои събеседници, как може да се повреди селскостопанска техника, споделя опита си и се хвали, че е повреждал такава на други лица и е унищожил реколтата на

други земеделски производители в т.ч. и на свид. О. И., като дори заявява гордо: „Следващата година няма да имам съседи!“. Свид. В. Г. от своя страна също сочи, че той, съпругата му и синът му са били обект на тормоз по различни начини от подсъдимия, заплахи, физическо насилие сплашване чрез опит за предизвикване на ПТП, а освен това е унищожавал посевите засети от синът на свидетеля. Едно от деянията касае нива със слънчоглед засята от синът на свидетеля, която е била в съседство с имот обработван от подсъдимия. Свид. В. Г. твърди, че подсъдимият наръсил слънчогледа на сина му и го е унищожил. В приложените ВДС се съдържа запис на телефонен разговор, в който подсъдимият се хвали на събеседника си, че е наръсил съседната нива със слънчоглед и тя не е родила реколта.

На 21.06.2018г. М. А. бил в сервиз, находящ се в гр.Плевен на ул.“Българска авиация“. По същото време в сервиза отишъл и Т. И.. Като го видял А. започнал да го обижда и псува. Приближил се и го ударил с юмрук в областта на главата, изплюл се в лицето му и го попитал „Какво като си полицай? Не можеш да ядеш бой ли? Сега тук има много хора, обаче като те срещна някъде насаме ще те пребия!“. След това го изгонил от сервиза с думите „Марш оттук, мършо!“. За това си „геройство“ подсъдимият се хвали на свой събеседник по телефона. Този разговор също е отразен върху ВДС, изработен при експлоатация на СРС.

Свид. П. А. Н. работел при И. и му помагал да ремонтира машините си. На отиване към дома на И. минавал покрай дома на А.. Няколко пъти, на различни дати през месец април, А. спирал на улицата П. А. Н. и му казвал да занесе две рози в къщата на О. И., който бил починал, или го питал защо отива при „чичо си О., не бил ли разбрал, че е починал?“.

Гореизложените фактически положения правилно са приети за установени от първоинстанционния съд, като въззивният съд също ги приема за установени.

Тези фактически положения се установяват от показанията на свидетелите О. И. /както тези изложени на етапа на съдебното следствие, така и депозираните пред орган на досъдебното производство и прочетени в съдебната фаза на процеса на основание чл.281, ал.4, във вр. с ал.1, т.2 от НПК, които свидетелят напълно поддържа/ и Т. И., отчасти от показанията на свид. З. Д. и П. Н., от заключенията на вещите лица по назначените експертизи, от приложените по делото писмени доказателства и ВДС, изготвени при експлоатация на СРС.

Така приетите за установени фактически положения се установяват на първо място от показанията на свидетелите О. И. /както тези разказани на етапа на съдебното следствие, така и депозираните пред орган на досъдебното производство и прочетени в съдебната фаза на процеса на основание чл.281, ал.4, във вр. с ал.1, т.2 от НПК, които свидетелят напълно поддържа/ и Т. И.. Показанията на тези свидетели са непротиворечиви, кореспондират помежду си и дават възможност да се направят категорични изводи относно фактите-

системен тормоз върху тях и друг член на семейството от страна на подсъдимия по различни начини и поводи, в т.ч. и заради ползването на процесния парцел, както и заради оплакванията за нарушаване на правата им до различни институции, с цел да ги подчини и да ги принуди да изпълняват желанията му. Първоинстанционният съд правилно е приел за неоснователно възражението на защитата на подсъдимия, че свид. Т. И., който е служител на МВР, се е възползвал от протекциите на бивш ръководител в МВР, чийто шофьор е бил. Не са събрани каквито и да е доказателства лица по делото, в т.ч. и служители на МВР да са нарушили задълженията си или да са превишили правата си с такава цел, каквито внушения са правени в хода на целия процес от страна на защитата на подсъдимия, като били правени и възражения във връзка с дейността на наблюдаващия прокурор, което предизвикало сезиране от първоинстанционния съд на компетентните органи, които след проверка се произнесли в обратния смисъл. Напротив, от доказателствата по делото установява се, че пострадалите са действали изцяло в съответствие със закона в случаите, когато са били засегнати правата им.

Точно обратното е поведението на подсъдимия А., въпреки опитите на защитата да представи действията му спрямо горепосочените свидетели, като опит да защити стопанските си интереси. В показанията си депозиран в о.с.з., проведено на 28.10.20 г. свид. З. Д.-служител в ОбС „Земеделие“-гр. Долна Митрополия твърди, че е имало случай, когато подсъдимият е представил акт за собственост на Ивайло Бировски върху имот, който бил разпределен за обработване, като т.нар. „бяло петно“ на О. И., но документът не е бил приет, защото е представен след определения срок. В о.с.з., проведено на 10.09.20 г. защитата на подсъдимия е представила заверени преписи от НА за покупко-продажба на недвижим имот № 57, т.7, рег. № 4867, дело 436 от 2005 г. и Договор за отдаване под наем на земеделска земя. Прави впечатление, че с посочения нотариален акт собственичката Минка Спасова продава на Ивайло Бировски като физическо лице спорният имот № 15006, с площ 19.076дка. С договора за наем /в титулната част на който месецът на сключване е поправен/ „Лили“ ЕООД с Управител Ивайло Бировски, като наемодател, предоставя на подсъдимият като наемател общо седем имота, между които и спорният имот № 15006, с площ 19.076дка. Липсват доказателства той да е напуснал патримониума на физическото лице Ивайло Бировски, който го е придобил през 2005 г. с горепосочената сделка и да е преминал в патримониума на юридическото лице „Лили“ ЕООД. Това обаче не е толкова съществено, доколкото ЗЗД не поставя условие наемодателят да е собственик на имота. По-важното е, че в т.2 от договора за наем сключен през 2017 г. е отбелязано, че той се сключва за срок от една година и влиза в сила от 2020 г. до 2021 г. Т.е. представените документи дори не установяват правото на подсъдимия М. А. да обработва този имот през стопанската 2017-2018 година.

Този начин на действие на подсъдимия кореспондира и със заключението по назначената съдебно-психиатрична експертиза. Според това

експертно заключение, водещи личностови характеристики при подсъдимия са насилието под различните му форми и непримиримост в ситуация на конфликт на интереси. Тези личности /експертизата определя подсъдимия като нарцистична личност/ изискват от околните да се съобразяват с желанията им и да се подчиняват, изпитват удоволствие и наслаждение да обвиняват шантажират и наказват, да причиняват страдание, за да им се подчиняват. Когато не се отнасят към тях, като към специални личности и им противоречат, могат да реагират с инфантилен гняв, достигащ до насилие.

Що се отнася до третото от деянията включени в обвинението срещу подсъдимия за престъпление по чл.213а, ал.3, т.6, вр.ал.2, т.1, алт.1 и т.3, алт.3 вр.ал.1, вр.чл.26, ал.1 от НК- за това, че на 28.06.2018г., в землището на с.Славовица повредил имущество -хедер за комбайн „Клаас С 750“, собственост на „Славовица 2011“ ЕООД, повредата е на стойност 743.61 лева, първоинстанционният съд правилно приел, че същото не е доказано по несъмнен начин.

Безспорно такава вреда е настъпила-това се доказва от показанията на свид. Т. И., О. И., Илмен С. и заключението на вещото лице по назначената АТЕ.

Също така безспорно е установено, че в множество разговори отразени върху ВДС, придобити чрез използване на СРС, подсъдимият се съветва със събеседниците си как е възможно да се повреди земеделска техника, споделя как самият той е повреждал такава на други производители. Тези данни се установяват и от показанията на свидетелите С. Йорданов, Д. И. и Н. Т..

Липсват обаче убедителни доказателства, че това деяние е извършено именно от подсъдимия, както и дали мотивът за извършването му е бил съществуващият спор за обработката на процесната земеделска земя или намерението да се увреди земеделска техника, без да се преследва друга цел, което от обективна и субективна страна насочва към друг вид престъпление.

При така установената фактическа обстановка първоинстанционният съд правилно е намерил за установено от правна страна, че с деянията си подсъдимият М. А. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл.213а, ал.3, т.6, вр.ал.2, т. 1, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК, тъй като като в периода от 13.11.2017г. до 13.03.2018г. в гр.Плевен и в землището на с.Славовица, обл. Плевен, при условията на продължавано престъпление с две деяния, които осъществяват поотделно състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължаване на предшестващото, с цел да принуди О. Т. И., в качеството му на длъжностно лице, във връзка със службата му - управител на „Славовица 2011“ ЕООД, да се разпорежи с правото на дружеството да ползва земеделска земя в землището на с.Славовица по чл.37в, ал.3, т.2 от ЗСПЗЗ, а именно имот №

15006, с площ 19.076дка с равностойност на правото - 858.42лв., го заплашил с насилие, като деянието било придружено със заплахи за убийство, както следва :

-На 13.11.2017г. в землището с.Славовица с цел да принуди О. И. го заплашил с убийство;

-На 13.03.2018г. в гр.Плевен с цел да принуди О. И. го заплашил с убийство.

Подсъдимият е извършил деянията при условията на пряк умисъл по смисъла на чл.11 ал.2 пр.1 от НК - същият е съзнавал общественотоопасния им характер, предвиждал е техните общественотоопасни последици и е искал настъпването им.

Причини за извършване на това престъпление са желанието на подсъдимия да се облагодетелства по неправомерен начин и незачитане на установения в страната правов ред.

По изложените по-горе съображения и на основание чл.304 от НПК първоинстанционният съд правилно признал подсъдимия за невинен и го оправдал за това, че на 28.06.2018 г. в землището на с. Славовица с цел да принуди О. Т. И., в качеството му на длъжностно лице, във връзка със службата му - управител на „Славовица 2011“ ЕООД, да се разпорежи с правото на дружеството да ползва земеделска земя в землището на с.Славовица по чл.37в, ал.3, т.2 от ЗСПЗЗ, а именно имот № 15006, с площ 19.076дка с равностойност на правото - 858.42 лева повредил имущество - хедер за комбайн „Клаас С 750“, собственост на „Славовица 2011“ ЕООД, повредата е на стойност 743.61 лева.

При определяне на наказанието на подсъдимия М. А. за престъплението по чл.213а, ал.3, т.6, вр.ал.2, т. 1, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК, за което законът предвижда наказание лишаване от свобода от пет до петнадесет години и глоба от пет хиляди до десет хиляди лева, като съдът може да постанови конфискация до 1/2 от имуществото на дееца, първоинстанционният съд съобразил следните обстоятелства:

Като смекчаващи отговорността обстоятелства първоинстанционният съд правилно е отчетел чистото съдебно минало на подсъдимия и големия период от време, изминал от извършването на престъплението.

Според настоящият състав, първоинстанционният съд не е отчетел всички налични смекчаващи отговорността обстоятелства. Към тази категория обстоятелства, следва да се отчетат още обстоятелството, че подсъдимият е вградена в обществото личност- има семейство и полага труд, както и сравнително ниската стойност на предмета на престъплението- 858,42 лева.

Като отегчаващи отговорността обстоятелства правилно са отчетени проявената от подсъдимия упоритост за постигане на престъпния му замисъл

/касае се за две отделни престъпни деяния, извършени при условията на чл.26 ал.1 от НК/, факта, че подсъдимият е извършил няколко престъпления, за които е признат за виновен с присъдата и лошите му характеристични данни.

От приложената по делото характеристична справка на подсъдимия М. А. се установява, че от години живущите в Община Долна Митрополия страдат от неговото нахалство, заплахи, самоуправство и тормоз, но никой не желае да пуска жалби и сигнали срещу него, защото той държи останалите в страх от саморазправа. В справката М. А. е квалифициран като много докачлив, заядлив, отмъстителен, влиятелен и конфликтен. Не търпи никой да му противоречи и ако някой го направи, преследва него и семейството му до последно. Не уважава и ненавижда държавните институции като съд, прокуратура и МВР.

Същите изводи могат да се черпят и от телефонните разговори проведени между подсъдимия и различни събеседници, подслушани при експлоатация на разрешени от съда СРС.

Относно личността на подсъдимия, данни могат да се черпят и от заключението по назначената съдебно-психиатрична експертиза. Според това експертно заключение подсъдимият е определен като егоцентрична личност с нереалистично завишена самооценка. Този тип хора фантазират изключителни качества, като вярват в собствената си уникалност и неповторимост и са погълнати от собствената си власт, престиж и суетност. Грижа ги е само за тях, емоционално не са способни на съчувствие и във взаимоотношенията с околните са експлоатиращи. Не могат да преживяват вина и търсят причините за конфликти извън себе си. Такива личности изпитват удоволствие и наслаждение да обвиняват, шантажират и наказват, да причиняват страдание, за да им се подчиняват. Конфликтите предразполагат агресивно поведение с цел доминиране и изискване да се съобразяват с определени техни потребности и желания.

Първинстанционният съд правилно е приел, че въпреки чистото му съдебно минало подсъдимият М. А. е личност с висока степен на обществена опасност, поставила себе си над законите и морала и създала чувство за безнаказаност.

При наличните смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства и относителната им тежест, първоинстанционният съд правилно е приел, че наказанието следва да се определи при условията на чл.54 от НК, но неправилно е приел, че има очевиден превес на отегчаващите отговорността обстоятелства. В случая е налице превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, поради което определеното на подсъдимия М. А. наказание за престъплението по чл.213а, ал.3, т.6, вр.ал.2, т. 1, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК- десет години лишаване от свобода, при първоначален строг режим, е явно несправедливо, тъй като е прекомерно тежко и следва да се намали на седем години лишаване от свобода. Предвид данните за имущественото състояние на подсъдимия, наложеното за това

престъпление кумулативно наказание глоба в размер на 7 000 лева е правилно индивидуализирано по размер и не следва да се намалява, с оглед постигане целите по чл.36 ал.1 от НК, като се има предвид и това, че първоинстанционният съд не е наложил на подсъдимия факултативно предвиденото наказание конфискация.

Няма основания за приложението на чл.55 от НК, тъй като не са налице нито многобройни, нито изключителни смекчаващи обстоятелства, а освен това най-лекото предвидено в закона наказание за това престъпление не е несъразмерно тежко.

Предвид размера на наказанието лишаване от свобода не са налице предпоставките на чл.66 ал.1 от НК за отлагане изпълнението му, а определения първоначален строг режим е в съответствие с предписанието на чл.57 ал.1 т.2 б. „а“ от ЗИНЗС.

При така установената фактическа обстановка, първоинстанционният съд правилно намерил за установено от правна страна, че с деянието си подсъдимият М. А. осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл.143, ал.1, вр.чл.18, ал.1 от НК, тъй като на 13.03.2018 г. в гр.Плевен, направил опит да принуди Т. О. И. от същия гр. да извърши нещо противно на волята му - да оттегли жалбата си до Окръжна прокуратура - гр.Плевен, като употребил за това заплашване, като опитът останал недовършен, поради независещи от дееца причини- пострадалият Т. И. проявил характер и не се подал на упражнението му от подсъдимия психически натиск- заплахата да го убие, ако не оттегли жалбата си до прокуратурата и не я оттеглил.

Подсъдимият извършил деянието при условията на пряк умисъл по смисъла на чл.11 ал.2 пр.1 от НК - същият е съзнавал общественотоопасния му характер, предвиждал е общественотоопасните последици и е искал настъпването им.

Причини за извършване на това престъпление са незначителни на установения в страната правов ред и правата на личността.

При определяне на наказанието на подсъдимия М. А. за престъплението по чл.143, ал.1, вр.чл.18, ал.1 от НК, за което законът предвижда наказание лишаване от свобода до шест години, първоинстанционният съд съобразил следните обстоятелства:

Като смекчаващи отговорността обстоятелства първоинстанционният съд правилно е отчетел чистото съдебно минало на подсъдимия и големия период от време, изминал от извършването на престъплението.

Според настоящият състав, първоинстанционният съд не е отчетел всички налични смекчаващи отговорността обстоятелства. Към тази категория обстоятелства, следва да се отчетат още обстоятелствата, че подсъдимият е вградена в обществото личност- има семейство и полага труд,

както и това, че макар и по независещи от волята на подсъдимия причини, престъплението не е довършено и представлява опит.

Като отегчаващо отговорността обстоятелства правилно са отчетени това, че инкриминираното деяние е само едно от поредицата противоправни действия предприети от подсъдимия, целящи осъществяването на насилие върху свидетелите О. И. и Т. И., за да бъдат мотивирани да изпълнят желанията на подсъдимия, лошите характеристични данни на подсъдимия и факта, че е извършил няколко престъпления, за които е признат за виновен с присъдата.

При наличните смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства и относителната им тежест, първоинстанционният съд правилно е приел, че наказанието следва да се определи при условията на чл.54 от НК, но неправилно е приел, че има очевиден превес на отегчаващите отговорността обстоятелства, тъй като в случая е налице баланс на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства. Въпреки, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че има очевиден превес на отегчаващите отговорността обстоятелства, определеното наказание за престъплението по чл.143, ал.1, вр.чл.18, ал.1 от НК- три години лишаване от свобода, при първоначален строг режим, което е около средата на предвиденото в закона наказание за това престъпление, не е явно несправедливо и не следва да се намалява. Така определеното наказание е съответно на наличния баланс на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, на обществената опасност на деянието и на дееца и на целите по чл.36 ал.1 от НК.

Няма основания за приложението на чл.55 от НК, тъй като не са налице нито многобройни, нито изключителни смекчаващи обстоятелства, а освен това най-лекото предвидено в закона наказание за това престъпление не е несъразмерно тежко.

Не са налице основания и за приложението на чл.58 б. „а“ от НК, предвид степента на осъществяване на намерението на подсъдимия /касае се за довършен опит, при който изпълнителното деяние е довършено, но не са настъпили предвидените в закона и искани от дееца общественоопасни последици/ и причините, поради които престъплението е останало недовършено.

Въпреки наличието на формалните предпоставки за приложение на чл.66 ал.1 от НК, първоинстанционният съд правилно е приел, че изпълнението на наложеното затова престъпление наказание три години лишаване от свобода не следва да се отлага на основание чл.66 ал.1 от НК, тъй като за постигане целите на наказанието и най-вече за поправянето на подсъдимия е наложително да изтърпи наказанието ефективно. Подсъдимият М. А. е лице с висока степен на обществена опасност и единственият начин да бъде мотивиран към спазване на установения в страната законов ред и съобразяването му с личността и правата на останалите граждани е реалното

изтърпяване на наказание лишаване от свобода. Освен това по този начин ще се отнеме възможността му в един относително дълъг период от време да върши и други престъпления, като по този начин ще бъдат защитени интересите на другите членове на обществото. От друга страна следва да се осигури осъществяването и на генералната превенция като цел на наказанието, т.е. да се въздейства предупредително и възпитателно и върху останалите членове на обществото, за да не извършват престъпления от този вид.

II. Във връзка с обвиненията за престъпления по чл.159а, ал.2, т.2, алт.1 и т.4 във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1, по чл.159в и по чл.129, ал.2, вр.ал.1 от НК с пострадал И. С..

В мотивите на присъдата си първоинстанционният съд приел за установено от фактическа страна следното:

М. А. и И. П. С. се познавали от около 20 години, като С. бил нает от подсъдимия за извършване на трудова дейност изразяваща се в грижа за животните, собственост на А. и други трудови дейности, които му се възложат от него.

В началото отношението на подсъдимия към И. С. било добро, но към 2015 година, то се променило драстично. М. А. започнал да проявява непредизвикана физическа и психическа агресия към пострадалия С., изразяваща се в нанасянето на побои, удари с различни предмети, както и с ръце, по различни части на тялото на пострадалия, при което на С. получавал телесни увреждания, които често го поставяли в безпомощно състояние. Освен това И. С. бил обект на непрестанни обиди от страна на А., на публично унижаване на човешкото му достойнство чрез различни постъпки. Това А. правел, за да държи в подчинение С. и последният да полага така необходимия за стопанството на А. труд по поддръжка на животните и дърводобива. В замяна на това не му било плащано редовно за полагания труд. С. бил подложен на изключително тежка ежедневна трудова експлоатация. Тя включвала ранно ставане и обслужване на животните в стопанството на М. А.

- почистване, водопой, храна. След това А. го пращал да извършва сеч на дърва, калиброването им(метровки), товарене и транспортиране, сам или с други лица в светлата част на деня. Вечер след прибиране от гората С. отново обслужвал животните в стопанството

- чистене, хранене, водопой. Тежката и изнурителна работа водела до изтощение на И. С., което било компенсирано от М. А. с бой, наричан „ласкаво“ от обвиняемия с думите „нагреване“, „кърпене“, „ремонт“, „оросяване“. Обикновено побоят започвал от рано сутрин, за да бъде събуден С. и да бъде принуден въпреки липсата на сили(случвало се да не получава храна и вода) да отиде да работи. И. С. се намирал в безизходица, която не успявал да преодолее сам, а и нямало кой да му помогне. Това положение на нещата го накарало на два пъти да се опитва да сложи край на живота си демонстративно пред А., само и само да го умилюсти, но последният го

свалял от въжето. Така описаната трудова дейност и битие на И. С. той извършвал в продължение на години без почивен ден, като се случвало често С. да не се храни, а имало случаи, в които работел без да има вода за пиене.

Поради това С. решил да избяга от А.. На неустановен ден през месец юли 2015 година, пострадалият И. П. С. направил опит да се отърве от тормоза налаган му от М. А.. Възползвал се от оставането си сам и избягал от дома на подсъдимия. Качил се на автобус, пътуващ за град Стара Загора. Имал намерение да стигне до град Хасково, където да си намери работа в строителството. А. забелязал отсъствието му и предположил посоката на бягство на С.. Последвал го с автомобил по посока Хасково. На автогарата в град Стара Загора А. видял С. в автобуса. А. наредил на С. да слезе и да се качи в автомобил - „Фоксваген Голф“, управляван от подсъдимия. И. С., поради страх да не бъде приложена физическа сила спрямо него, изразяваща се в жесток побой, се качил в автомобила - „Фолксваген Голф“, управляван от А. и бил откаран отново в дома на М. А., за да продължи полагането на труд.

След горепосочените събития, налаганият психически тормоз и физическата агресия спрямо пострадалия С. продължили със същия интензитет. През месец октомври 2015 година, отново направил опит да се избяга от М. Д. А.. И. С. се качил на автобус, пътуващ от село Славовица до град Плевен, след което от град Плевен се качил на автобус пътуващ за град Хасково. На автогарата, намираща се в град Хасково, С. отново бил посрещнат от А.. А. му казал през заплашително зъби веднага да се качва в колата. Отново поради страх, да не му бъде нанесен побой, С. се качил в автомобила „Фолксваген Голф“ и бил закаран в дома на М. А..

На неустановен ден през 2016 година, пострадалият И. П. С. направил трети опит да избяга от тормоза налаган му от М. Д. А., но този път С. бил застигнат от А., докато чакал автобусът за Хасково, още на гарата в град Плевен. Подсъдимият отново заповядал на пострадалия да тръгне с него с непосредствената заплаха да го пребие. И въпреки своята воля С. се качил в автомобил „БМВ Х5“, управляван от М. А., и бил откаран в село Славовица.

На неустановен ден през месец май 2017 година, пострадалият направил пореден опит да избяга от подсъдимия. С. се възползвал от факта, че М. А. се намира на изложба на кучета в друго населено място, наел такси с което стигнал до град Ловеч и от там се качил на автобус. С. в град Ловеч, бил забелязан от приятел на А., който съобщил на подсъдимия за поредното бягство на И. С. с автобуса за гр.Хасково. Пострадалият бил причакан от А. на автогарата на град Д.град. С. видял подсъдимия на гарата, който му направил недвусмислен жест с ръка незабавно да слезе от автобуса. От страх С. се подчинил и отново принудително бил откаран от М. А. в село Славовица. На следващия ден, след описаното бягство, на И. С. бил нанесен жесток побой от страна на подсъдимия, като наказание за това, че е избягал. Пострадалият С. бил поставен и държан от подсъдимия в робско и унизително положение. Последният отнел личната карта на С.. Същият бил настанен в един от

боксовете за коне, в конюшната на М. Д. А., в село Славовица, на улица *****, където съжителствал с малко диво прасе, което спяло на леглото, а той на земята.

На 01.04.2018г. след поредица от изтощителни дни на непрестанен труд И. С. колабирал. Почувствал се зле, не можел да стои изправен и започнал да повръща. Вместо да потърси за него квалифицирана медицинска помощ А. му поставил венозна система, в която включил банка глюкоза „Браун“ 10%, която се използва във ветеринарната медицина за подхранване на едри животни. След това провел телефонен разговор с познат ветеринарен лекар, в който попитал възможно ли е „конската глюкоза“ да „презоби“ И. С. и въпреки отговорът, че е възможно да се увреди здравето му поради претоварване на бъбреците, продължил да го налива с нея. В израз на самодоволство от стореното М. А. заснел с мобилния си телефон включената система на С.(л.394б от т.Ш). Това не бил единственият случай, в който подсъдимият, въпреки липсата на квалификация „лекувал“ пострадалия. Последният сочи случай, когато колабирал в гората по време на дърводобив и там на място подсъдимият му поставил венозна система. В един от разговорите записани при проведения оперативен способ „подслушване“ подсъдимият обяснява на събеседника си, че С. е припаднал и заявява, че ще лекува пострадалия както намери за необходимо.

На 21.06.2018г. късно вечерта М. А. видял, че И. С. е изхвърлил развалена храна за кучета на боклука. Ядосал се на С. и решил да го накара да яде от развалената кайма. Приблизил се към него и с дървен кол го заплашил с побой да изяде каймата. След като С. започнал да яде, А. му се подигравал и го обиждал. В същото време споделял с гордост стореното от него със събеседника си по телефона.

На неустановен ден през месец юли 2018 година, обвиняемият М. А. нанесъл пореден побой над И. С., тъй като останал недоволен от бавната работа на пострадалия. С. режел дърва в гора в близост до с.Славовица. М. А. взел мотика и започнал да нанася удари с нея по тялото на С.. Последният не смее да се предпазва и дори не спрял да реже с моторната резачка, защото се опасявал, че А. ще го пребие още по-жестоко. Просто продължил да реже с инструмента и понасял мълчаливо ударите. Това още повече озлобило А. и той му нанесъл удари в областта на ръцете на работещият с резачката С.. Един от ударите попаднал в областта на лакетната става на лявата му ръка и бил тъй силен, че довел до фрактура, което причинило на С. силна болка. След побоя, ръката на С., между китката и лакътя, се подула и същият помолил А. да отиде на лекар, за да му бъде оказана медицинска помощ. Молбата на пострадалия обаче била незабавно и с насмешка отхвърлена от А. с думите, че му няма нищо и като се приберат ще му „удари една инжекция“.

На 24.07.2018 година, когато във връзка с ДП било извършено претърсване и изземване на горепосочения адрес, пострадалият И. С. бил намерен в конюшната на А. да живее в изключително лоши условия, като в

същото помещение имало малко диво прасе. При извършването на претърсването С. бил изолиран от останалите членове на домакинството на А. съобразно разпоредбата на чл.161 от НПК. В този момент С. започнал да се моли на стоящия до него полицай-свид. П. В. да го спаси от М. А., поради което бил отведен оттам.

Въззивният съд намира за установени само част от гореизложените фактически положения, приети за установени от първоинстанционния съд, а именно, че от фактическа страна е установено следното:

Подсъдимият М. А. и свидетелят И. П. С., с прякор „Комара“, се познавали от около 20 години, като С. бил нает от подсъдимия за извършване на трудова дейност изразяваща се в грижа за животните, собственост на А. и други трудови дейности, които му се възложат от него.

В началото отношението на подсъдимия към И. С. било добро, но към 2015 година, то се променило драстично. М. А. започнал да проявява непредизвикана физическа и психическа агресия към пострадалия С., изразяваща се в нанасянето на побои, удари с различни предмети, както и с ръце, по различни части на тялото на пострадалия, при което на С. получавал телесни увреждания, които често го поставяли в безпомощно състояние. Освен това И. С. бил обект на непрестанни обиди от страна на А., на публично унижаване на човешкото му достойнство чрез различни постъпки. Това А. правел, за да държи в подчинение С. и последният да полага така необходимия за стопанството на А. труд по поддръжка на животните и дърводобива. В замяна на това не му било плащано редовно за полагания труд. С. бил подложен на изключително тежка ежедневна трудова експлоатация. Тя включвала ранно ставане и обслужване на животните в стопанството на М. А.

- почистване, водопой, храна. След това А. го пращал да извършва сеч на дърва, калиброването им(метровки), товарене и транспортиране, сам или с други лица в светлата част на деня. Вечер след прибиране от гората С. отново обслужвал животните в стопанството

- чистене, хранене, водопой. Тежката и изнурителна работа водела до изтощение на И. С., което било компенсирано от М. А. с бой, наричан „ласкаво“ от обвиняемия с думите „нагреване“, „кърпене“, „ремонт“, „оросяване“. Обикновено побоят започвал от рано сутрин, за да бъде събуден С. и да бъде принуден въпреки липсата на сили(случвало се да не получава храна и вода) да отиде да работи. И. С. се намирал в безизходица, която не успявал да преодолее сам, а и нямало кой да му помогне. Това положение на нещата го накарало на два пъти да се опитва да сложи край на живота си демонстративно пред А., само и само да го умилюсти, но последният го свалял от въжето. Така описаната трудова дейност и битие на И. С. той извършвал в продължение на години без почивен ден, като се случвало често С. да не се храни, а имало случаи, в които работел без да има вода за пиене.

Поради това св.И. С. на няколко пъти си тръгвал и го нямало за определени периоди от време, но впоследствие се връщал при подсъдимия А..

Пострадалият И. С. бил поставен и държан от подсъдимия в робско и унижително положение. Последният отнел личната карта на С.. Същият бил настанен в един от боксовете за коне, в конюшната на М. Д. А., в село Славовица, на улица *****, където съжителствал с малко диво прасе, което спяло на леглото, а той на земята.

На 01.04.2018г. след поредица от изтощителни дни на непрестанен труд И. С. колабирал. Почувствал се зле, не можел да стои изправен и започнал да повръща. Вместо да потърси за него квалифицирана медицинска помощ А. му поставил венозна система, в която включил банка глюкоза „Браун“ 10%, която се използва във ветеринарната медицина за подхранване на едри животни. След това провел телефонен разговор с познат ветеринарен лекар, в който попитал възможно ли е „конската глюкоза“ да „презоби“ И. С. и въпреки отговорът, че е възможно да се увреди здравето му поради претоварване на бъбреците, продължил да го налива с нея. В израз на самодоволство от стореното М. А. заснел с мобилния си телефон включената система на С.(л.394б от т.Ш). Това не бил единственият случай, в който подсъдимият, въпреки липсата на квалификация „лекувал“ пострадалия. Последният сочи случай, когато колабирал в гората по време на дърводобив и там на място подсъдимият му поставил венозна система. В един от разговорите записани при проведения оперативен способ „подслушване“ подсъдимият обяснява на събеседника си, че С. е припаднал и заявява, че ще лекува пострадалия както намери за необходимо.

На 21.06.2018г. късно вечерта М. А. видял, че И. С. е изхвърлил развалена храна за кучета на боклука. Ядосал се на С. и решил да го накара да яде от развалената кайма. Приблизил се към него и с дървен кол го заплашил с побой да изяде каймата. След като С. започнал да яде, А. му се подигравал и го обиждал. В същото време споделял с гордост стореното от него със събеседника си по телефона.

На неустановен ден през месец юли 2018 година, обвиняемият М. А. нанесъл пореден побой над И. С., тъй като останал недоволен от бавната работа на пострадалия. С. режел дърва в гора в близост до с.Славовица. М. А. взел мотика и започнал да нанася удари с нея по тялото на С.. Последният не смее да се предпазва и дори не спрял да реже с моторната резачка, защото се опасявал, че А. ще го пребие още по-жестоко. Просто продължил да реже с инструмента и понасял мълчаливо ударите. Това още повече озлобило А. и той му нанесъл удари в областта на ръцете на работещият с резачката С.. Един от ударите попаднал в областта на лакетната става на лявата му ръка и бил тъй силен, че довел до фрактура, което причинило на С. силна болка. След побоя, ръката на С., между китката и лакътя, се подула и същият помолил А. да отиде на лекар, за да му бъде оказана медицинска помощ. Молбата на пострадалия обаче била незабавно и с насмешка отхвърлена от А. с думите, че му няма нищо и като се приберат ще му „удари една инжекция“.

На 24.07.2018 година, когато във връзка с ДП било извършено

претърсване и изземване на горепосочения адрес, пострадалият И. С. бил намерен в конюшната на А. да живее в изключително лоши условия, като в същото помещение имало малко диво прасе. При извършването на претърсването С. бил изолиран от останалите членове на домакинството на А. съобразно разпоредбата на чл.161 от НПК. В този момент С. започнал да се моли на стоящия до него полицаи да го спаси от М. А., поради което бил отведен оттам.

Горепосочените фактически положения се установяват отчасти от обясненията на подсъдимия, от показанията на свид. И. С. /както тези депозирани в съдебната фаза на процеса, така и тези от досъдебната, дадени пред съдия, прочетени на етапа на съдебното следствие на осн. чл.281, ал.1, т.1 и 2 от НПК/, от показанията на свид. Р. М. депозирани на досъдебното производство, прочетени на фазата на съдебното на осн. чл.281, ал.4, във вр. с ал.1 от НПК, от показанията на свид. Л. Б. М., депозирани пред орган на досъдебното производство на 16.01.19 г. и прочетени в съдебната фаза на процеса на основание чл.281, ал.5, във вр с ал.1, т.1 и 2 от НПК,от показанията на свид. С. С., депозирани в хода на досъдебното поизводство и прочетени на етепа на съдебното следствие на осн. чл.281, ал.4, във вр. с ал.1, т.2 от НПК, от показанията на свид. В. С., отчасти от показанията на свид. Д. И., Н. Т., Г. М., Р. Б., Б. О.ов, Д. П., Д. Л., М. К., Ц. Л., З. К., Д. А., А. Й., Г. К., П. Г., О. К., Е. Н., Н. Я., П. П., Я. К., И. Ф., Х. М., Н. Н. и Р. Ф., от заключенията на ВЛ на назначените експертизи, от приложените по делото писмени доказателства и ВДС, изготвени при експлоатация на СРС.

В обясненията си подсъдимият А. не оспорва, че И. С. е работил при него, но не сочи да е упражнявал спрямо него насилие и принуда. Последното се опровергава на първо място от съдържанието на ВДС, изготвени в резултат от използването на СРС. В почти всеки от подслушаните множество разговори, подсъдимият обяснява какво причинява на пострадалия И. С.. Не крие, че го бие, малтретира, подлага на психически тормоз и т.н. Нарича свид. И. С. с прякор „Комара“, нарича го „идиот“, заявява, че ще му бие инжекция и ще му сложи система за коне /което е правил повече от един път, съобразно показанията на свид. И. С. депозирани пред първоинстанционния съд-веднъж в гората, където е извършвал дърводобив и веднъж в помещението което пострадалият обитавал, за което, в досъдебното производство е приложена снимка/. При тези записани разговори събеседникът на подсъдимия изразява опасения, че лекарството за коне, може да се отрази неблагоприятно на здравето на С., но подсъдимият отвръща, че той е свикнал на всичко. В друг случай заявява, че „Комара“ е припаднал и иска съвет какво да направи и отново заявява, че ще го лекува и нагрива. При трети разговор пак нарича с всякакви обиди „Комара“ и заявява, че ще го унижи, като му сложи сутиен, но първо ще го бие. В много разговори се хвали, че редовно малтретира и унижава свид. И. С., използва всякакви жаргонни думи-„кърпи“, „нагрива“, „оросява“, „ремонтира“ и др. В друг разговор споменава на събеседника си, че „Комара“ е работил цяла нощ, до сутринта в седем е одрал две прасета и от

осем е заминал да реже дърва, като пак го е бил. Заявява, че го е сложил да спи с прасе. Хвали се, че и дъщеря му Карина побърква и бие „Комара“, много е горд, че гледа от баща си. В разговор със съпругата си се обръща към лице от обкръжението му с обиди, а тя го пита: „На „Комара“ ли говориш?“. В друг пореден разговор се хвали, че в девет часа сутринта вече е пребил „Комара“: „Сънен го почнах на бой. Нагревах го озаран с една пръчка.“. В един от разговорите съобщава на събеседника си, че „Комара“ си е хванал пътя и е избягал за Хасково, кани се да го прибере и да го бие. В друг разговор заявява, че когато дойде „Комара“ ще го подгрее, хвали се, че постоянно му прави стресови ситуации. В друга комуникация сочи, че „Комара“ няма нужда да спи. В следващ разговор обяснява, че е бил „Комара“, защото не е нахранил коте-хвали се, че му е „гримирал“ окото. В един от разговорите си заявява гордо по отношение на „Комара“: „Само днес съм го бил четири пъти!“. В друг разговор споменавайки отново за насилие над „Комара“ събеседничката му отговаря: „Толкова бой изяде този човек.“. Подобни заключения правят и други събеседници на подсъдимия по отношение на И. С.. В друг разговор подсъдимият се хвали, че за пореден път е изпратил „Комара“ да взима чужди бали. В друга комуникация посочва, че „Комара“ спи в камиона защото в леглото му е настанил малко прасенце. Същата ситуация коментира в друг разговор: „И прасето спи на леглото, а тоя боклук спи по сандъците!“. Заявява, че Комара е по-долу от животните. В друг разговор сочи, че откакто са дошли новите коне е направил „Комара“ на луд и му е разлепил навсякъде бележки, че животните са на първо място. В друг разговор заявява, че е изкъпал Комара насила в естествен водоизточник, който определя като порой. Провежда разговор със свой познат и му разказва с гордост, как в момента малтретира „Комара“ и го кара да яде, кайма, която не бил дал на кучетата и се е развалила, обижда го по всякакъв начин. За това деяние в показанията си пред първата инстанция свид. И. С. заявява, че не му е било приятно да яде мляно месо и кости предназначено за животни.

Това съдържание на ВДС изготвени във връзка с експлоатацията на СРС, кореспондира напълно с показанията на свид. И. С. /както тези депозиранни в съдебната фаза на процеса, така и тези от досъдебната, дадени пред съдия, прочетени на съдебното следствие в първоинстанционния съд на основание чл.281, ал.1, т.1 и 2 от НПК/. Относно тези обстоятелства свързани с начина, по който подсъдимият се е държал със св.И. С., показанията на последния дадени в различните фази на наказателното производство не си противоречат помежду си, а се допълват взаимно. В показанията си свидетеля И. С. разказва, че от дълги години е работил за подсъдимия, но от 2015 г. отношението на последния към него рязко се променило. Започнал да го обижда и бие без повод или заради чужди грешки по различни начини-с юмруци, ритници, криваци, с камшика за конете или със сбруята им и с други предмети. Заявява, че не го е предизвиквал с нищо, а винаги е вършил работата, която му е възлагал-грижи за животните в стопанството на М. А. и дърводобив, като описва подробно, в какво се състои самата работа /сутрин

грижи за животните, през деня дърводобив и вечерта отново грижи за животните-12 коня, 6 прасета, 40 кокошки и 14 кучета/ и продължителността ѝ-от 07:00 сутринта до 21:30-22:30 ч. вечерта. Твърди, че подсъдимият не му плащал редовно за положения труд. Свид. И. С. сочи, че подсъдимият му е взел личната карта, за да не може да избяга, но въпреки това той на няколко пъти е опитвал да бяга, за да се отърве от побоищата на М. А..

Описва подробно различни случаи, в които се е опитвал да напусне дома на подсъдимия и начините, по които той го е връщал. Заявява, че се е подчинявал на командите му и се е връщал, защото се е страхувал от подсъдимия и е очаквал той отново да го бие, както и че може да направи нещо на членове на семейството му.

Твърди, че е заявявал на М. А., че не може да понася такъв тормоз и ще сложи край на живота си, но последният е бил безразличен. Два пъти е опитвал да осъществи намерението си, но и двата пъти подсъдимият го е свалял от въжето, защото иначе няма кой да му гледа животните. Заявява, че често се е случвало подсъдимият да го бие повече от час и да не спира въпреки виковете и плача му: „Аз пища, викам, рева, но той не спира. Един път дори си глътнах езика. Като се свестих М. беше над мен.“ Посочва, че навсякъде по тялото има белези от побоищата. В разпита, проведен на 24.07.2018 г. по реда на чл.223 от НПК пред съдия от ОС-Плевен свид. И. С. сочи, че няколко дни преди разпита М. А. го ударил с тъпото на мотиката в лявата ръка, която го боли. Същото потвърждава и в разпита си пред първоинстанционния съд и заявява, че когато се оплакал на подсъдимия, че го боли ръката последният му заявил, че нищо му няма и ще му бие една инжекция.

От приложеното към делото искане за образна диагностика от 24.07.2018 г. и от заключението на ВЛ по назначената СМЕ се установява, че при прегледа извършен на 24.07.2018 г. на И. С. е установено счупване на лявата лакътна кост и повърхностни мекотъканни увреждания- охлузвания и кръвонасядане по гръдния кош /гърдите, гърба/.

Според вещото лице уврежданията са резултат от тъпи травми и е възможно да са получени по съобщения от пострадалия начин, съответно:

-счупването на лявата лакътна кост-от удар с твърд тъп предмет преди около четири дни;

-уврежданията по гръдния кош-от удари в период до около две седмици с твърди тъпи предмети, възможно камшик и кол.

Вещото лице посочва също, че счупването на лявата лакътна кост е довело до трайно затрудняване на движението на левия горен крайник за срок около три месеца, при нормално протичане на оздравителния процес, а останалите увреждания са довели до болка и страдание.

По повод това счупване на лакътна кост на лявата ръка на свид. И. С., подсъдимият М. А. и синът му- свид. Д. А. твърдят, че то е било причинено от

кон, който го е ритнал. Правилно първоинстанционният съд е приел, че обясненията на подсъдимия в тази им част и показанията на синът му, който е заинтересован от изхода на делото, целят единствено изграждането на защитна теза. Свидетелят И. С. посочва в показанията си, че действително е имал такава контузия, но на дясната ръка и тя е била причинена отдавна.

Според въззивния съд показанията на свид. И. С. в горепосочените части следва да бъдат кредитирани не само защото кореспондират с доказателствата събрани при употреба на разрешена по законоопределения ред употреба на СРС и със заключението на ВЛ по назначената СМЕ, но и с показанията на редица други свидетели.

Те съвпадат с показанията на свид. Р. М. депозирани на досъдебното производство, прочетени на фазата на съдебното на осн. чл.281, ал.4, във вр. с ал.1 от НПК. В тях свидетелят сочи, че е работил при подсъдимия, като първоначално го е било страх да започне работа, защото бил чувал, че последният е луд и се бие много. Изпълнявайки тази си дейност се е запознал с И. от гр. Тръстеник по прякор „Комара.“, който също се е трудил при М. А.. Свид. Р. М. заявява: „„Комара“ живее в една малка стаичка в обора на М., а самия М. се отнася с него, като с животно. Жал ми е за „Комара и не знам как търпи всичко това...Много пъти съм виждал М. да бие „Комара“. Бил го е както на сечището, така и в къщата на М.. Бие го с каквото сvari и където сvari. Бие го без причина. Кажи-речи всеки ден го бие. Хвърля по него с различни предмети, хвърля с дърва по него и с какво ли още не. Като хване някоя пръчка и започва да го млати където сvari“. Този свидетел описва подробно побоя с мотика нанесен от подсъдимия на свид. И. С., в резултат от който е счупена ръката на последния, както и реакцията на подсъдимия след това-ръката на С. се е надула между китката и лакътя, оплаквал се е че го боли, искал от М. А. да го заведе на лекар, но последният му отговорил, че му няма нищо и ще се оправи, че ще му удари една инжекция и ще се е оправил от това /същото твърди и свид. И. С./. По-нататък в показанията си твърди, че М. А. постоянно е псувал и обиждал свид. И. С., биел го е за всички и когато реши. Свид. Р. М. сочи, че „Комара“ му се е оплаквал неведнъж от държането на М. А. и е плакал пред него, споделял е че иска да избяга или да се самоубие, бягал е преди това, но подсъдимият го е намерил и върнал обратно, знаел, че ако избяга М. А. ще го намери където и да е и ще стане по-лошо /в този смисъл са и показанията на свид. И. С., който твърди, че след като осуетил един от опитите му за бягство подсъдимият го бил, а също и подслушан между подсъдимия и неизвестно лице при употребата на СРС разговор, в който М. А. заявява, че Комара е избягал в Хасково, но ще го върне и ще го бие./. Свид. Р. М. твърди също, че подсъдимият освен, че постоянно тормозел и биел „Комара“ не му плащал за работата всеки път. От време-навреме му давал по 10 лв. и това за няколко дни. Твърди, че М. А. давал на свид. И. С. от време-навреме нещо за храна, но е бил свидетел как, като започне да го бие и като се ядоса много се е заканвал, че няма да му даде нищо за храна и ще стои гладен в кошарата, щял да работи без пари и без храна и не го интересува нищо. По-

нататък в показанията си свид Р. М. сочи, че много пъти свид. И. С. му се оплаквал, че след като цял ден са работили дърводобив, като се върнали в с. Славовица М. А. го карал да се грижи за животните му и накрая за благодарност го биел и го оставял гладен да спи. Заключение: „М. направо се държеше с „Комара“ все едно му е роб. Даже и личната карта му беше прибрал.“. Свидетелят сочи, че А. е направил това, за да не може И. С. да избяга от него. Разказва случай, в който е управлявал автомобил без свидетелство за управление на МПС, бил е спрян за проверка от служител на МВР, който е искал да му състави акт за установяване на административно нарушение. Обадил се на подсъдимия, но той не могъл да оправи нещата, ядосал се и накарал свид. И. С. да пусне жалба, че полицаят взел някакви 100 лв. от жабката на колата при проверката. Твърди, че това не е вярно, но М. А. накарал насила свид. И. С. да напише тази жалба и го водил в гр. Плевен при адвокат, където дал на И. С. личната карта, за да я представи на адвоката и после му я взел обратно.

По време на разпита му на съдебното следствие в първата инстанция свид Р. М. отрекъл истинността на показанията си в досъдебното производство и заявил, че ги е дал под натиск от полицейски служители, които са го заплашвали, бил е изплашен не е чул какво са му прочели, не може да чете и пише и се е подписал. Преди провеждане на разпита от орган на досъдебното производство свидетелят е заявил, че има начално образование, което със сигурност означава, че може да чете и пише. Липсват доказателства подкрепящи твърдението на свидетеля, че му е оказван натиск от полицейски служители и че е бил заплашван от тях, както и за това разследващият полицай да е съчинил факти изложени на повече от две страници.

Ето защо въззивният съд също намира, че показанията на свид. Р. М. депозирани на досъдебното производство, прочетени на фазата на съдебното следствие на основание чл.281, ал.4, във вр. с ал.1 от НПК, отразяват реално случили се факти и събития и следва да се ценят с доверие.

Подобен е случаят и с показанията на свид. Л. М.. При разпитите в хода на досъдебното производство той излага диаметрално противоположни твърдения. На етапа на съдебното следствие в първата инстанция, на основание чл.281, ал.5, във вр. с ал.1, т.1 и 2 от НПК са били прочетени показанията на този свидетел, дадени пред орган на досъдебното производство на 14.11.2018 г., на 16.01.2019 г. и пред съдия на 16.01.2019 г.

В два от разпитите-проведени на 14.11.18 г. и на 16.01.19 г. пред съдия, свид. М. твърди, че подсъдимият се е грижил изключително добре за свид. И. С., давал му е пари, храна и дрехи, никога не го е обиждал или нагрубявал, но му е правил забележки, че е нехигиеничен. Същите са твърденията му и при разпита в съдебната фаза на процеса.

Съвсем различно е съдържанието на показанията депозирани при разпита пред орган на досъдебното производство, проведен на 16.01.2019 г. В тях свидетелят М. напълно отрича казаното на разпита от 14.11.18 г. Соци, че

присъствалият на разпита адвокат му е бил нает от подсъдимия, за да е последният напълно сигурен, че свидетелят ще даде показания в негов интерес. Заявява, че не желае това лице да го защитава повече и оттегля пълномощното си. Твърди, че преди разпита на 14.11.18 г. подсъдимият го е притиснал и му е обещал сумата 3 000 лв., ако му направи тази услуга. Лично през прозореца на килията му му е казал да съчини историята, че К. М. и П. В. са го пребили от бой и заплашили, за да свидетелства против него, което не отговаряло на истината. Сочил, че се страхува от М. А., който е по-силен от него бил го е, изпраща хора да го тормозят и го тормози и той самия. Заявява: „В действителност аз съм виждал много пъти как М. малтретира и бие И. „Комара“. С дървета и железа.“. В останалата част от разпита си заявява, как самият той също е бил бит и тормозен от подсъдимия, който дори е идвал в друго населено място, за да го върне насилно на работа. Твърди, че многократно М. А. е изпращал него и „Комара“ да крадат селскостопанска продукция, която да му предоставят.

Същият ден на 16.01.2019 г. свид. Л. М. е разпитан пред съдия от ОС-Плевен, на който разпит присъстват и М. А. и трима от защитниците му. При този разпит свид. Л. М. отново променя показанията си, заявявайки, че изложеното по-рано на същия ден не е вярно, че М. А. не е биел, малтретирал и тормозил И. С., а напротив-грижил се е за него, давал му е пари, дрехи и храна и му е осигурил добри битови условия за живот. В същия смисъл са и показанията на свид. Л. М. депозиран на етапа на съдебното следствие в първата инстанция. Поканен от първоинстанционния съд да обясни противоречията в показанията си свидетелят заявява, че преди да бъде разпитан на 16.01.2019 г. пред орган на досъдебното производство е бил бит, тормозен и заплашван от свидетелите К. М., П. В. и Н. А. в т.ч. и преди разпита в кабинета на наблюдаващия прокурор Н. П.. Това станало причина с нарочно определение, постановено в о.с.з. проведено на 04.11.21 г. първоинстанционния съд да изпрати препис от протокола от заседанието на СГП. Същият е бил препратен с постановление на прокурор от тази прокуратура от 30.11.2021 г. на СП, където е била образувана преписка № 2637/21 г. и извършена проверка по реда на чл.145 от ЗСВ. В хода на извършената проверка са събрани множество доказателства подредени в пет тома. Проверката по преписката е приключила с постановление на наблюдаващия прокурор от 18.04.2022 г., в което на седем страници, решаващият орган е анализирал събраните данни и е отказал да образува наказателно производство. Тази прокурорска преписка е била изискана и физически приобщена по делото в първата инстанция, но първоинстанционният съд е пропуснал да я приеме като доказателство. Въпреки това първоинстанционният съд се е позовал на извършената проверка по тази преписка и резултата, с който е приключила с постановление на наблюдаващия прокурор от 18.04.2022 г., което е процесуално нарушение, но същото може да бъде отстранено от въззивния съд, който с протоколно определение от 03.06.2024год. прие и вложи в делото пр.пр.2637/2021г. по

описа на Специализираната прокуратура /закрита/, заведена с пр.пр. № 13989/2023г. по описа на СГП.

Правилно първоинстанционният съд е немерил, че това поведение на свид. Л. М. е обяснимо с отбелязаното в приложената към делото справка изх. № 2999/11.11.2021 г. от Затвора-Плевен. В нея е отбелязано: „...Л.св. Л. М. заема ниските нива в затворническата общност. Абсолютно безотговорен и безкритичен, както в действията си извън местата за лишаване от свобода, така и в условията на по-рестриктивната среда в затвора...Склонен е да наруши правилата, както воден от вътрешните си импулси да получи облага веднага и на момента и да задоволи потребностите си, така и да се постави в услуга на лишени от свобода стоящи по-горе в йерархията на затворническата общност. Силно податлив е на внушения и манипулации.“.

За да приеме за недостоверни и да не кредитира показанията на св.Л. М. на съдебното следствие в първата инстанция в които свидетелят М. заявява, че преди да бъде разпитан на 16.01.2019 г. пред орган на досъдебното производство е бил бит, тормозен и заплашван от свидетелите К. М., П. В. и Н. А. в т.ч. и преди разпита в кабинета на наблюдаващия прокурор Н. П., първоинстанционният съд се е позовал на показанията на свидетелите К. М., П. В. и Н. А., които напълно отричат да са упражнявали каквото и да е влияние върху свид. Л. М., за да свидетелства във вреда на подсъдимия, а свидетелите К. М. и П. В. сочат, че не те са търсили свид. Л. М., за да свидетелства по настоящето дело, а обратното-последният е изявил такова желание.

Към момента на постановяване на първоинстанционната присъда не е имало законова пречка по делото да бъдат използвани показанията на свидетелите К. М., П. В. и Н. А., но към настоящия момент показанията на тези трима свидетели, включително и показанията дадени от свидетелите П. В. и Н. А. във въззивната инстанция, не могат да се ползват и въззивният съд ги изключва от доказателствения материал, въз основа на който постановява въззивната присъда. Причината настоящия състав да изключи от доказателствения материал показанията на свидетелите К. М., П. В. и Н. А., включително и показанията дадени от свидетелите П. В. и Н. А. във въззивната инстанция, е обстоятелството, че тези трима свидетели, видно от показанията им, са извършвали във връзка с разследването по делото разузнавателни беседи по смисъла на Закона за Министерството на вътрешните работи, поради което обстоятелство, съгласно разпоредбата на чл.118 ал.2 /Доп.- ред. ДВ бр.18/2024год./ от НПК, не могат да бъдат свидетели по делото. Изключването на показанията на посочените трима свидетели не налага промяна на горепосочените фактически изводи на първата инстанция, в частта, в която въззивният съд ги намира за правилни. Приетото от първоинстанционния съд относно това кои показания на свидетелят Л. М. следва да се кредитират и кои не, по същество е правилно, тъй като по делото липсват доказателства, които да подкрепят твърденията на св.Л. М., че преди да бъде разпитан на 16.01.2019 г. пред орган на досъдебното

производство е бил бит, тормозен и заплашван от К. М., П. В. и Н. А. в т.ч. и преди разпита в кабинета на наблюдаващия прокурор Н. П..

Първоинстанционният съд правилно е посочил, че в хода на цялото производство защитата на подсъдимия поддържа теза, че определени служители на МВР и наблюдаващия прокурор от ОП-Плевен по различни начини манипулират и създават неверни данни, за да уличат подсъдимия в извършване на престъпления. В тази връзка въззивният съд изцяло се солидаризира с извода на първоинстанционният съд, че тази защитна теза е абсолютно недоказана, тъй като по делото липсват доказателства служители на МВР или наблюдаващия прокурор от ОП-Плевен да проявили пристрастност или предубеденост и да са извършвали неправомерни действия в ущърб на подсъдимия.

Тази защитна теза не е доказана и посредством показанията на разпитаните във въззивната инстанция свидетели М. И. и Т. И.. Твърдението на свидетеля М. И., че полицейските служители П. В. и Н. А. са му оказвали натиск да свидетелства срещу подсъдимия не са подкрепени с никакви доказателства. Твърдението на свидетеля Т. И., че „следователката“ Полина Найденова му е казала да свидетелства срещу подсъдимия, също не се подкрепя от никакви доказателства. Що се отнася до останалата част от показанията на свидетеля Т. И., в която той твърди, че не е бил свидетел И. С. да е бил малтретиран от подсъдимия М. А. и не е бил свидетел на оплаквания от страна на И. С., следва да се отбележи, че това, че св.Т. И. твърди, че не е бил свидетел на случаи, при които подсъдимият е малтретирал И. С., както и че последният не му се е оплаквал, не изключва възможността И. С. да е бил малтретиран от подсъдимия, за което по делото са събрани обилни доказателства. Това, че свидетелят Т. И. твърди, че не е бил свидетел подсъдимия да хвърля мотика и да чупи ръката на И. С., не изключва възможността такава случка да е имало, но Т. И. да не я е възприел. Що се отнася до твърдението на свидетеля Т. И., че когато са ходили в гората да секат дърва, при тях е нямало мотики, работили са с резачки и няма как да използват мотика, въззивният съд намира, че свидетелят не може да знае дали, в някой от случаите, особено когато не е бил в гората с И. С., работниците не са носили и мотика, която като сечиво, макар и с основно предназначение за копане, не е изключено да бъде използвана и при сеч на дърва, например за кастрене на дребни клони или др. Още повече, ако в гората при сеч на дърва действително никога не са били носени мотики, няма никаква причина свидетелят И. С. да лъже, че подсъдимият му е счупил ръката с мотика. Ако лъжеше за обстоятелството, че подсъдимият му е счупил ръката, св.И. С. нямаше да твърди, че подсъдимият е направил това с предмет, какъвто на мястото не е имало и никога не е бил носен в гората при сеч на дърва, а би могъл да твърди, че ръката му е била счупена с брадва, резачка, клон или друг предмет. Това също сочи на достоверност на показанията на свидетеля И. С. в частта, в която твърди, че подсъдимият му е счупил ръката, удряйки го с тъпата част на мотика.

За това, което е причинявал М. А. на свид. И. С. свидетелства в показанията си и свид. В. С. при разпита си в о.с.з. на 28.10.2020 г.: „Отношението му беше лошо и вулгарно към Комара. Имам предвид побоища, засрамване, третираше го като нечовек. Ставал съм свидетел 1-2 пъти на такива неща. Един път на центъра видях, че го бяха хванали 3-4 души заедно с подсъдимия, за да му свалят гащите и да му гледат гениталиите, след което се смееха и се бързаха. Виждах съм също М. да го ритат 2-3 пъти на центъра. Казва му „Прибрай се веднага, какво правиш тук“. Хванаха го, съблякоха го и го понесоха на ръце и започнаха да се смеят. Това се случи на центъра, в кръчмата на Г. Г. това е Г. Л. Г. не беше там, синът му Б. беше там. Тогава му тегли 2-3 ритника и Комарът си замина.“.

В показанията, депозираните в хода на досъдебното производство и прочетени на съдебното следствие в първата инстанция на основание чл.281, ал.4, във вр. с ал.1, т.2 от НПК, свид. С. С., заявява: „По мое мнение Комара има страх от М. от този постоянен тормоз и буквално го е подчинил като роб.“.

Показанията на свид. Д. И., Н. Т., Г. М., Р. Б., Б. О.ов, Д. П., Д. Л., М. К., Ц. Л., З. К., Д. А., А. Й., Г. К., П. Г., О. К., Е. Н., Н. Я., П. П., Я. К., И. Ф. и Р. Ф. следва да се кредитират в частта им, в която същите сочат, че свид. И. С. е работил при подсъдимия и е живеел в имота му. Не могат да се ценят с доверие относно това, че отношението на М. А. към И. С. е било почтено и приятелско, предвид изложеното по-горе в мотивите. В показанията си последният не отрича, че подсъдимият му е давал дрехи да се облича, предоставял му е храна и пари, но от друга страна постоянно след 2015 г. го е тормозил физически и психически.

При така установените фактически положения въззивният съд намира, че първоинстанционният съд правилно е приел за установено от правна страна, че с деянието си подсъдимият М. А. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по престъпление по чл. 129, ал.2, вр.ал.1 от НК, тъй като на неустановена дата през м.07.2018г. в землището на с.Славовица, обл.Плевен, причинил на И. П. С. с ЕГН: ***** от гр.Тръстеник средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на лява лакътна кост, което довело до трайно затруднение движението на горен ляв крайник.

Деянието е извършено от подсъдимия при условията на пряк умисъл по смисъла на чл.11 ал.2 пр.1 от НК- същият е съзнавал общественонеопасния му характер, предвиждал общественонеопасни последици и е искал настъпването им.

Причини за извършване на престъплението е незначитане на установения в страната правов ред и правата на личността.

При определяне на наказанието на подсъдимия М. А. за престъплението по чл. 129, ал.2, вр.ал.1 от НК, за което законът предвижда наказание лишаване от свобода до шест години, първоинстанционният съд

съобразил следните обстоятелства:

Като смекчаващи отговорността обстоятелства първоинстанционният съд правилно е отчетел чистото съдебно минало на подсъдимия и големия период от време, изминал от извършването на престъплението.

Според настоящият състав, първоинстанционният съд не е отчетел всички налични смекчаващи отговорността обстоятелства. Към тази категория обстоятелства, следва да се отчете още обстоятелството, че подсъдимият е вградена в обществото личност- има семейство и полага труд.

Като отегчаващо отговорността обстоятелство първоинстанционният съд е отчетел начинът на извършване на престъплението. Като отегчаващо отговорността обстоятелство е отчетено и предметът на престъплението- телесната неприкосновеност на лице третирано от извършителя антихуманно дълги години, поставен в резултат от това в пълно състояние на зависимост и безусловно подчинение. В този ред на мисли първоинстанционният съд е посочил, че това престъпление е естествен резултат от поведението на подсъдимия. Като друго отегчаващо отговорността обстоятелство е отчетено и отношението на М. А. към И. С. след извършване на престъплението- виждайки, че ръката на пострадалия е подута и чувайки оплакванията му, че изпитва болка и молбата да бъде консултиран с лекар, подсъдимият му отговорил, че му няма нищо и ще му бие една инжекция. ОС-Плевен е посочил, че безспорно подсъдимият няма медицинско образование и не е компетентен да преценява здравословното състояние на лица и да предприема действия по лечението им, още по-малко с инвазивни методи, които носят съществен риск за здравето на „пациента“, но въпреки това същият многократно си е позволявал да извършва такива, дори и след предупреждение от квалифицирани лица за опасност за здравето на пострадалия. Първоинстанционният съд се е позовал и на заключението по назначената СПЕ, съгласно което това е характерно за нарцистичните личности, какъвто тип е подсъдимия, които са неспособни да проявяват състрадание и във взаимоотношенията си с околните са експлоатиращи. В съзнанието на дееца той е щял да „излекува“ пострадалия, както намери за добре, за да може последния да продължи да работи. Като отегчаващо отговорността обстоятелство е съобразено и това, че при разпита си в съдебно заседание И. С. е споделил, че все още изпитва болки от тази фрактура, т.е. въпреки изминалия период от време той още търпи вреди.

Въззивният съд намира, че горепосочените отегчаващи отговорността обстоятелства правилно са отчетени от първоинстанционния съд.

При наличните смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства и относителната им тежест, първоинстанционният съд правилно е приел, че наказанието следва да се определи при условията на чл.54 от НК, както и че има очевиден превес на отегчаващите отговорността

обстоятелства, но заради големия период от време изминал между извършване на престъплението и налагане на наказанието, за престъплението по чл. 129, ал.2, вр.ал.1 от НК на подсъдимия М. А. следва да се наложи наказание около средата на предвиденото в закона за това престъпление, а именно три години лишаване от свобода, което да бъде изтърпяно при първоначален строг режим. Така определеното наказание не е явно несправедливо и липсват основания за намаляването му, тъй като е съответно на обществената опасност на деянието и на дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства и на целите по чл.36 ал.1 от НК.

Няма основания за приложението на чл.55 от НК, тъй като не са налице нито многобройни, нито изключителни смекчаващи обстоятелства, а освен това най-лекото предвидено в закона наказание за това престъпление не е несъразмерно тежко.

Въпреки наличието на формалните предпоставки за приложение на чл.66 ал.1 от НК, първоинстанционният съд правилно приел, че изпълнението на наложеното затова престъпление наказание три години лишаване от свобода не следва да се отлага на основание чл.66 ал.1 от НК, тъй като за постигане целите на наказанието и най-вече за поправянето на подсъдимия е наложително да изтърпи наказанието ефективно. Подсъдимият М. А. е лице с висока степен на обществена опасност и единственият начин да бъде мотивиран към спазване на установения в страната законов ред и съобразяването му с личността и правата на останалите граждани е реалното изтърпяване на наказание лишаване от свобода. Освен това по този начин ще се отнеме възможността му в един относително дълъг период от време да върши и други престъпления, като по този начин ще бъдат защитени интересите на другите членове на обществото. От друга страна следва да се осигури осъществяването и на генералната превенция като цел на наказанието, т.е. да се въздейства предупредително и възпитателно и върху останалите членове на обществото, за да не извършват престъпления от този вид.

Въззивният съд намира, че част от приетите за установени от първоинстанционния съд фактически положения в мотивите на присъдата не се установяват по несъмнен начин от доказателствата по делото.

Конкретно, настоящият състав намира, че не е установено от фактическа страна следното, което е прието за установено от първоинстанционния съд:

Не е установено, че на неустановен ден през месец юли 2015 година, пострадалият И. П. С. направил опит да се отърве от тормоза налаган му от М. А.. Възползвал се от оставането си сам и избягал от дома на подсъдимия. Качил се на автобус, пътуващ за град Стара Загора. Имал намерение да стигне до град Хасково, където да си намери работа в строителството. А. забелязал отсъствието му и предположил посоката на бягство на С.. Последвал го с автомобил по посока Хасково. На автогарата в град Стара Загора А. видял С. в

автобуса. А. наредил на С. да слезе и да се качи в автомобил - „Фоксваген Голф“, управляван от подсъдимия. И. С., поради страх да не бъде приложена физическа сила спрямо него, изразяваща се в жесток побой, се качил в автомобила - „Фолксваген Голф“, управляван от А. и бил откаран отново в дома на М. А., за да продължи полагането на труд.

Не е установено, че през месец октомври 2015 година, отново направил опит да са избяга от М. Д. А.. И. С. се качил на автобус, пътуващ от село Славовица до град Плевен, след което от град Плевен се качил на автобус пътуващ за град Хасково. На автогарата, намираща се в град Хасково, С. отново бил посрещнат от А.. А. му казал през зъби заплашително веднага да се качва в колата. Отново поради страх, да не му бъде нанесен побой, С. се качил в автомобила „Фолксваген Голф“ и бил закаран в дома на М. А..

Не е установено, че на неустановен ден през 2016 година, пострадалият И. П. С. направил трети опит да избяга от тормоза налаган му от М. Д. А., но този път С. бил застигнат от А., докато чакал автобусът за Хасково, още на гарата в град Плевен. Подсъдимият отново заповядал на пострадалия да тръгне с него с непосредствената заплаха да го пребие. И въпреки своята воля С. се качил в автомобил „БМВ Х5“, управляван от М. А., и бил откаран в село Славовица.

Не е установено, че на неустановен ден през месец май 2017 година, пострадалият направил пореден опит да избяга от подсъдимия. С. се възползвал от факта, че М. А. се намира на изложба на кучета в друго населено място, наел такси с което стигнал до град Ловеч и от там се качил на автобус. С. в град Ловеч, бил забелязан от приятел на А., който съобщил на подсъдимия за поредното бягство на И. С. с автобуса за гр.Хасково. Пострадалият бил причакан от А. на автогарата на град Д.град. С. видял подсъдимия на гарата, който му направил недвусмислен жест с ръка незабавно да слезе от автобуса. От страх С. се подчинил и отново принудително бил откаран от М. А. в село Славовица.

Тези фактически положения, относно горепосочените четири случая на бягства на св.И. С. и връщането му от подсъдимия А., не са доказани по несъмнен начин от доказателствата по делото. Доказателства за тях се съдържат единствено в показанията на св.И. С., които обаче в тази им част са противоречиви в различните фази на процеса и не се подкрепят от други доказателствени материали.

Доказателства за посочените в обвинителния акт и приети за установени в мотивите на присъдата четири случая на бягства на св.И. С. и връщането му от подсъдимия А.- от автогарата в гр.Стара Загора през месец юли 2015год., от автогарата в гр.Хасково през месец октомври 2015год., от автогарата в гр.Плевен на неустановен ден през 2016год. и от автогарата в гр.Д.град през месец май 2017 година, се съдържат в показанията на св.И. С. дадени на досъдебното производство пред съдия, които в първата инстанция са приобщени чрез прочитането им на основание чл.281 ал.1 т.1 и т.2 от НПК.

Преди прочитането на тези показанията, в разпита си пред първоинстанционният съд свидетелят И. С. е заявил, че като се е опитвал да бяга, подсъдимият го е връщал не четири, а два пъти: „Като се опитах да избягам, М. ме връща- един път ме взема от Хасково, вторият път от Д.град ме върна, като човек ме проследил.“ За други случаи на негови бягства и връщането му от подсъдимия, свидетелят И. С. не разказва в показанията си пред първоинстанционния съд.

Освен това, в показанията си в първата инстанция св.И. С. описва по начина, по който е описал това при разпита му пред съдия в досъдебното производство, само бягството си и връщането му от подсъдимия А. от гр.Д.град.

Относно бягството му и връщането му от подсъдимия А. от гр.Хасково, в показанията си пред първоинстанционния съд свидетелят И. С. заявява нещо съвсем различно от това, което е казал на досъдебното производство. За случая в гр.Хасково, при разпита му пред съдия в досъдебното производство, св.И. С. твърди, че подсъдимият М. А. го е намерил на автогарата в гр.Хасково, казал му е „Тръгвай с мен обратно“, гледал го мръсно и говорел през зъби, и го върнал в с.Славовица, като пътували с л.а. „Фолксваген Голф“. В показанията си на съдебното следствие в първоинстанционния съд, относно случая с бягството и връщането му от гр.Хасково, св.И. С. твърди, че всъщност при този случай е бил взет и върнат в с.Славовица не от гр.Хасково, както твърди в показанията си в досъдебното производство, а от с.Узунджово, обл.Хасково. Също така в показанията си в първата инстанция не твърди, че от с.Узунджово е ходил да го взема лично подсъдимият А., а твърди, че е говорил по телефона с подсъдимия предишната вечер и подсъдимият е изпратил да го вземе лице на име Р., който бил с „едно момченце“. Този факт се потвърждава от показанията на свидетелите Р. Б. и А. Й.. След прочитане на показанията, които свидетелят И. С. е дал пред съдия в досъдебното производство, свидетелят формално е потвърдил това, което е заявил тогава, но въпреки това и в противоречие с казаното на досъдебното производство за случая в гр.Хасково, е посочил, че единият от случаите, за които говори, е именно този, при който свидетелят Р. Б. го е докарал от с.Узунджово. За този случай, в показанията си пред първоинстанционния съд свидетелят И. С. уточнява още, че една вечер се е обадил на подсъдимия да го види какво прави, не му е казвал, че иска да се връща, казал му даже, че е на работа, но подсъдимия му казал: „Няма, няма, утре ще пратя човек да те вземе“ и на другия ден дошъл св.Р. Б.. От показанията на свидетелите Р. Б., А. Й., Д. Р. и Н. Н., се установява, че когато си е тръгвал от с.Узунджово със св.Р. Б. и св.А. Й., св.И. С. не е изглеждал притеснен, нито е изглеждало, че прави нещо противно на волята му.

В показанията си на съдебното следствие в първата инстанция, свидетелят И. С., изобщо не е разказвал за случаи, при които е бягал и подсъдимият го е връщал от автогарата в гр.Стара Загора през месец юли 2015год. и от автогарата в гр.Плевен на неустановен ден през 2016год.

От гореизложеното е видно, че въпреки обстоятелството, че след като първоинстанционния съд е прочел показанията на свидетелят И. С. дадени на досъдебното производство пред съдия, св.И. С. формално ги е потвърдил изцяло, на практика при разпита му в първата инстанция св.И. С. е потвърдил по същество показанията си от досъдебното производство относно бягствата си и връщането му от подсъдимия М. А., само за случая от автогарата в гр.Д.град през месец май 2017 година, но не и за случаите в от автогарата в гр.Стара Загора през месец юли 2015год., от автогарата в гр.Хасково през месец октомври 2015год. и от автогарата в гр.Плевен на неустановен ден през 2016год. В същото време, за никой от тези четири случая на бягства на свидетеля И. С. и връщането му от подсъдимия М. А., за които на последния е повдигнато обвинение за продължавано престъпление по чл. 159а, ал.2, т.2, алт.1 и т.4 във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК, показанията на св.И. С., дадени на досъдебното производство пред съдия, не се подкрепят от други доказателствени източници, а за случая в Хасково се опровергават от показанията на свидетелите Р. Б., А. Й., Д. Р. и Н. Н., а така също и от показанията на свидетеля И. С., дадени при разпита му на съдебното следствие в първата инстанция.

Въззивният съд приема за установено, че заради системния физически и психически тормоз, на който е бил подложен от подсъдимия А., свидетелят И. С. е имал мотив да си тръгне и на няколко пъти го е правил, отсъствал е известно време, но впоследствие се връщал при подсъдимия. Не са доказани обаче по несъмнен начин фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, относно горепосочените четири случая на бягства на св.И. С. и връщането му от подсъдимия М. А.- от автогарата в гр.Стара Загора през месец юли 2015год., от автогарата в гр.Хасково през месец октомври 2015год., от автогарата в гр.Плевен на неустановен ден през 2016год. и от автогарата в гр.Д.град през месец май 2017 година.

Освен това въззивният съд намира, че въпреки физическия и психически тормоз, на който е бил подлаган от подсъдимия М. А., заради липсата на квалификация, постоянна работа и дом, за свидетеля И. С. е имало причина да се връща при подсъдимия, където е можел да намери подслон, храна и работа. Въззивният съд посочва това само за пълнота на изложението, тъй като, за да е осъществен състава на престъпление по чл.159а от НК и по чл.159в от НК не е необходимо липсата на съгласие на пострадалия.

Заради жестокото отношение и униженията, на които св.И. С. е бил подлаган от подсъдимия М. А. години наред, е обяснимо този свидетел да има крайно негативно отношение към подсъдимия и да иска да му навреди, когато вече не е зависим от него. Тази заинтересованост на свидетеля И. С. следва задължително да бъде отчитана при преценка достоверността на показанията му, към които следва да се подхожда с особено внимание, като от важно значение за тази преценка е обстоятелството дали показанията на св.И. С. се подкрепят от други доказателствени източници. Такива други доказателствени източници, които да подкрепят показанията на св.И. С., касателно

инкриминираните четири случая на бягства на свидетеля и връщането му от страна на подсъдимия, за които на подсъдимия А. е повдигнато обвинение за продължавано престъпление по чл. 159а, ал.2, т.2, алт.1 и т.4 във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК, по делото не са налице, поради което въззивният съд не кредитира показанията на св.И. С. в тази им част.

Предвид горното, присъдата на първоинстанционния съд следва да бъде отменена в частта, с която подсъдимия М. Д. А. е признат за виновен и осъден за престъпление по чл. 159а, ал.2, т.2, алт.1 и т.4 във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК, вместо което подсъдимият да бъде признат за невинен и на основание чл.304 от НПК да бъде оправдан изцяло по обвинението за престъпление по чл. 159а, ал.2, т.2, алт.1 и т.4 във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК, тъй като не е доказано, че инкриминираните четири деяния, за които му е повдигнато обвинение за това продължавано престъпление, са били извършени.

При липсата на извършено престъпление по чл. 159а, ал.2, т.2, алт.1 и т.4 във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК с пострадали свидетеля И. С., подсъдимият М. А. не е извършил и престъпление по чл.159в от НК, тъй като в случая липсва един от обективните признаци на състава на това престъпление, а именно този деянието да е извършено по отношение на лице, пострадало от трафик на хора. Ето защо присъдата на първоинстанционния съд следва да се отмени и в частта, с която подсъдимият М. Д. А. е признат за виновен и осъден и за престъпление по чл.159в от НК, вместо което подсъдимият да бъде признат за невинен и на основание чл.304 от НПК да бъде оправдан изцяло по обвинението за престъпление по чл.159в от НК, тъй като деянието не съставлява престъпление, поради липсата на един от обективните признаци на състава на това престъпление.

III. Във връзка с обвинението за престъпление по чл.144, ал.3, вр.ал.1 от НК.

В мотивите на присъдата си първоинстанционният съд е приел за установено от фактическа страна следното:

На неустановен ден, през месец март 2018 година, пострадалият С. С. се намирал в центъра на село Славовица, обл. Плевен. Видял свидетеля Д. Г. П., който седял в паркиран автомобил. Пострадалият се приближил до автомобила, застанал на пътното платно откъм мястото на водача и започнал разговор с П.. Малко след това, към тях, управлявайки автомобил приближил М. А. и спрял по такъв начин, че пострадалият С. се оказал притиснат между двете МПС. Двамата свидетели направили забележка на подсъдимия, че е притиснал С. с автомобила си. След като чул това, М. А. заявил, че С. не е човек, ще го убие и ще го прати при починалата му съпруга да ѝ занесе дрехата, че тя я е забравила.

Гореизложените фактически положения правилно са приети за установени от първоинстанционния съд и въззивният съд също ги приема за установени.

Тези фактически положения се установяват от показанията на свид. С. С., депозиран в хода на досъдебното производство и прочетени на етапа на съдебното следствие на основание чл.281, ал.4, във вр. с ал.1, т.2 от НПК, от показанията на свид. В. С. и свид. Д. П., от показанията на свид. Л. М., депозиран пред орган на досъдебното производство на 16.01.2019 г. прочетени на етапа на съдебното следствие в първата инстанция на основание чл.281, ал.5, във вр. с ал.1, т.1 и 2 от НПК, за които съдът изложи по-горе съображенията си защо следва да се кредитират с доверие.

В показанията си свидетелите С. С. и В. С. твърдят, че от години са били подложени на тормоз от подсъдимия М. А., като поводът за това е бил отказ на свид. В. С. да участва в незаконен дърводобив, организиран от М. А.. Според показанията на свид. С. С. тогава подсъдимият се е обърнал към двамата с думите: „Вие ще бъдете разсипани и унищожени и ще ви изселя от селото.“ В един от телефонните разговори, записани при експлоатация на СРС, подсъдимият заявява, че ще изсели от селото хора които не харесва. В показанията си тези двама свидетели твърдят, че постоянно са били обиждани и заплашвани от подсъдимия, той много пъти, когато е управлявал автомобил, е променял умишлено траекторията си на движение и се е насочвал към тях, чупил е прозорци на домовете им, хвърлял е пиратки в дворовете им, като и двамата свидетели са категорични, че в някои от случаите са го виждали лично да прави това, изпращал им е траурна музика и им е „организирал“ погребения, извадил е кръст от гроб на техен роднина и го е оставил в двора на техен имот. Свидетелите С. С. и В. С. заявяват, че в резултат от този стрес е починала съпругата на свид. С. С. и майка на свид. В. С.-Ц. С.а. В показанията си, депозиран пред орган на досъдебното производство на 16.01.2019 г., прочетени на етапа на съд. следствие на основание чл.281, ал.5, във вр. с ал.1, т.1 и 2 от НПК, свид. Л. М. заявява, че подсъдимият го е изпращал да чупи прозорците на В. С.. Сочи, че първоначално не е искал да ходи, но М. А. го бил и го принудил, като му дал камък, към който били залепени две пиратки и му казал да запали пиратките преди да хвърли камъка.

Относно обстоятелствата, свързани конкретно с престъплението по чл.144, ал.3, вр.ал.1 от НК, за което е повдигнато обвинение на подсъдимия, доказателства се съдържат в показанията на свидетелите С. С. и Д. П., които са очевидци на деянието. Показанията на тези свидетели кореспондират по между си и между тях няма съществени противоречия. В хода на производството в първата инстанция защитата на подсъдимия е направила опит да дискредитира показанията им, опитвайки се да ги представи като участници в канал за трафик на хора, за което първоинстанционният съд правилно е приел, че не са представени убедителни доказателства, още по-малко пък влязъл в сила съдебен акт. Въззвинтният съд напълно споделя и изразеното от първоинстанционния съд становище, че дори и да се приеме обратното, такъв факт е ирелевантен и не може да ги направи негодни да свидетелстват, доколкото такава забрана в позитивното законодателство не се съдържа.

При така установените фактически положения първоинстанционният съд правилно е приел за установено от правна страна, че с деянието си подсъдимият М. А. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл. 144, ал.3, вр.ал.1 от НК, тъй като на неустановена дата през м.03.2018г. в с.Славовица, обл.Плевен се закарал на С. В. С. от с.с. с убийство и това закарване, би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му.

От субективна страна деянието е извършено от подсъдимия М. А. при условията на пряк умисъл по смисъла на чл.11 ал.2 пр.1 от НК-подсъдимият е съзнавал общественонеопасния му характер, предвиждал е неговите общественонеопасни последици и е искал настъпването им.

Причини за извършване на това престъпление са незначителни на установения в страната правен ред и правата на личността.

При определяне на наказанието на подсъдимия М. А. за престъплението по чл. 144, ал.3, вр.ал.1 от НК, за което законът, предвижда наказание лишаване от свобода до шест години, първоинстанционният съд съобразил следните обстоятелства:

Като смекчаващи отговорността обстоятелства първоинстанционният съд правилно е отчетел чистото съдебно минало на подсъдимия и големия период от време, изминал от извършването на престъплението.

Според настоящият състав, първоинстанционният съд не е отчетел всички налични смекчаващи отговорността обстоятелства. Към тази категория обстоятелства, следва да се отчете още обстоятелството, че подсъдимият е вградена в обществото личност- има семейство и полага труд.

Като отегчаващо отговорността обстоятелство е отчетено, че това деяние е само едно от поредицата противоправни действия предприети от подсъдимия, целящи осъществяването на насилие и тормоз върху свидетелите С. С., В. С. и членовете на семействата им, което за подсъдимия е възприет от години маниер на поведение и начин на живот. Прието е, че подсъдимият в резултат на завишената си самооценка е формирал неправилна представа за личността си и е решил да „ръководи“ по свои правила, цял един регион. Като отегчаващо отговорността обстоятелство е прието и това, че подсъдимият е извършил няколко престъпления, за които е признат за виновен с присъдата.

Горепосочените отегчаващи отговорността обстоятелства са отчетени правилно от първоинстанционният съд.

При наличните смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства и относителната им тежест, първоинстанционният съд правилно е приел, че наказанието следва да се определи при условията на чл.54 от НК, но неправилно е приел, че има очевиден превес на отегчаващите отговорността обстоятелства, тъй като в случая е налице баланс на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства. Въпреки че

първоинстанционният съд неправилно е приел, че има очевиден превес на отегчаващите отговорността обстоятелства, определеното наказание за престъплението по чл.143, ал.1, вр.чл.18, ал.1 от НК- три години лишаване от свобода, при първоначален строг режим, което е около средата на предвиденото в закона наказание за това престъпление, не е явно несправедливо и не следва да се намалява. Така определеното наказание е съответно на наличния баланс на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, на обществената опасност на деянието и на дееца и на целите по чл.36 ал.1 от НК.

Няма основания за приложението на чл.55 от НК, тъй като не са налице нито многобройни, нито изключителни смекчаващи обстоятелства, а освен това най-лекото предвидено в закона наказание за това престъпление не е несъразмерно тежко.

Въпреки наличието на формалните предпоставки за приложение на чл.66 ал.1 от НК, първоинстанционният съд правилно е приел, че изпълнението на наложеното за това престъпление наказание три години лишаване от свобода не следва да се отлага на основание чл.66 ал.1 от НК, тъй като за постигане целите на наказанието и най-вече за поправянето на подсъдимия е наложително да изтърпи наказанието ефективно. Подсъдимият М. А. е лице с висока степен на обществена опасност и единственият начин да бъде мотивиран към спазване на установения в страната законов ред и съобразяването му с личността и правата на останалите граждани е реалното изтърпяване на наказание лишаване от свобода. Освен това по този начин ще се отнеме възможността му в един относително дълъг период от време да върши и други престъпления, като по този начин ще бъдат защитени интересите на другите членове на обществото. От друга страна следва да се осигури осъществяването и на генералната превенция като цел на наказанието, т.е. да се въздейства предупредително и възпитателно и върху останалите членове на обществото, за да не извършват престъпления от този вид.

Първоинстанционният съд правилно е приел, че тъй като всички престъпления са извършени преди да е имало влязла в сила присъда за тях, са налице предпоставките за определяне на общо наказание по чл.23 от НК, но в тази част първоинстанционната присъда следва се измени, заради намаляването на наложеното с първоинстанционната присъда наказание за престъплението по чл.213а, ал.3, т.6, вр.ал.2, т. 1, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК и заради оправдаването на подсъдимия М. А. за престъпленията по чл. 159а, ал.2, т.2, алт.1 и т.4 във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК и по чл.159в от НК.

Всички горепосочени четири престъпления, за който въззивният съд приема, за доказано, че подсъдимият М. А. е извършил, са извършени от подсъдимия преди да е имало влязла в сила присъда, за което и да е от тях, поради което на основание чл.23, ал.1 от НК на подсъдимия следва да се

наложи едно общо наказание, което да е най-тежкото наказание от определените му с въззивната присъда.

След намаляване на наложеното с първоинстанционната присъда наказание за престъплението по чл.213а, ал.3, т.6, вр.ал.2, т. 1, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК от десет години лишаване от свобода на седем години лишаване от свобода, следва да се намали и размера на наложеното с първоинстанционната присада на подсъдимия М. А. на основание чл.23 ал.1 от НК общо наказание лишаване от свобода от десет години лишаване от свобода на седем години лишаване от свобода. Предвид размера на общото наказание лишаване от свобода и след намаляването му на седем години, не са налице предпоставките на чл.66 ал.1 от НК за отлагане изпълнението му, а определения от първоинстанционния съд първоначален строг режим е в съответствие с предписанието на чл.57 ал.1 т.2 б. „а“ от ЗИНЗС.

След оправдаването на подсъдимия М. А. за престъпленията по чл. 159а, ал.2, т.2, алт.1 и т.4 във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 от НК и по чл.159в от НК, следва да се намали и размера на присъединеното с първоинстанционната присъда на основание чл.23 ал.3 от НК наказание глоба от тридесет и седем хиляди лева на седем хиляди лева.

Независимо от горното основание за корекция на първоинстанционната присъда в частта на приложението на чл.23 ал.3 от НК, въззивният съд констатира, че в тази част присъдата е постановена в нарушение на закона, тъй като присъединеното от първоинстанционния съд наказание глоба е равно на сбора от наложените с присъдата наказания глоба. Когато наред с наказанието лишаване от свобода са наложени няколко наказания глоба, на основание чл.23 ал.3 от НК следва да се присъедини глобата, която е с най-голям размер, а не сбора от всички глоби, както е направил първоинстанционния съд.

С присъдата първоинстанционният съд правилно приложил чл.59 от НК, като при изпълнение на наказанието лишаване от свобода приспаднал времето, през което подсъдимият е бил с мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 25.07.2018 г. до 23.01.2019 г. и времето, през което подсъдимият е бил с мярка за неотклонение „домашен арест“, считано от 23.01.2019 г. до 19.11.2019 г.

Присъдата на първоинстанционния съд е правилна в частта за веществените доказателства и в частта за разноските.

При извършената въззивна проверка на присъдата на първоинстанционния съд по жалбата на подсъдимия и служебно, въззивният съд не намери да са налице други основания за отмяна или изменение, освен горепосочените, поради което в останалите части присъдата на първоинстанционния съд следва да бъде потвърдена.

Мотивиран така, Великотърновският апелативен съд постанови присъдата си.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.